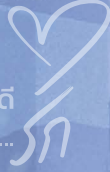

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

(ไม่) รู้ว่า
(ไม่) รัก

tintin

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...รัก

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...รัก

ทดลองอ่าน

(ไม่) รู้ว่า
ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...รัก
tintin

งานแปลโดย
JAMSAT

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...รัก

JAMSAT

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...รัก

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...รัก

ทดลองอ่าน

...ไม่เจอที่เจอ แต่สิ่งเจอที่ถึงเรียกว่า
...ไม่มีอีกที่คอยเกาะกุม
หรือรอคอยในที่สงสัยถึงดีไปแล้ว

(ไม่) รู้ว่า
ความรู้สึกดี

JAMSAT

(ໄມ) ຮູ້ວ່າ (ໄມ) ຮັກ

tintin

...มันไม่เคยจางหายไป เพียงแค่แฝงซ่อนไว้ที่มุมหนึ่งของหัวใจ
เพื่อคอยทำร้ายคนโง่อย่างเขาที่กว่าจะรู้ว่า 'รัก' ก็ไม่มีสิทธิ์อีกต่อไป...
ไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะบอกให้เธอรู้

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเราในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไม ของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้ นักอ่านทุกท่านมีเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำ ไปด้วยกันค่ะ

สำหรับ 'ธันดา' แล้วลูกชายของเพื่อนสนิทแม่อย่าง 'พาดานะ' แทบจะเป็นโลกทั้งใบของเธอก็ดูว่าได้ การที่คนคนหนึ่งก้าวเข้ามาคอยให้กำลังใจ ผลักดัน และสร้างความมั่นใจให้กับเรา จนเราสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองได้นั้น เราจะตกหลุมรัก คนคนนี้อย่างสุดหัวใจขึ้นมาก็คงไม่แปลกใช้ไหมคะ ทว่าความรักเป็นเรื่องของความรู้สึก ที่ไม่สามารถบังคับกันได้ หากอีกฝ่ายไม่ได้รู้สึกแบบเดียวกันหรือไม่แน่ใจในความรู้สึก ของตัวเอง ก็อาจทำให้เราเจ็บปวดจนต้องยอมถอยห่างจากอีกฝ่าย ธันดาเองก็เช่นกัน เมื่อเธอต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์นี้ทำให้เธอตัดสินใจก้าวออกมาเพื่อรักษาหัวใจ ของตนเอง...แต่แล้วถ้าอีกฝ่ายดันพยายามหาทางกลับเข้ามาในชีวิตของเราล่ะ? คุณจะยอมให้เขากลับเข้ามาหลังจากเขาทำร้ายจิตใจหรือไม่...แล้วธันดาจะตัดสินใจ อย่างไร ไปร่วมลุ้นและเอาใจช่วยสาวน้อยคนนี้ได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

ประวัตินักเขียน

tintin

tintin เป็นนามปากกาที่ตัดทอนจากชื่อเล่นอันแสนภาคภูมิใจ เกิดและมีชีวิตอยู่มาหลายปีจนล่วงเข้าวัยที่ตัวเลขบอกอายุเป็นความจริงที่ไม่ควรเอ่ยถึงเรียนจบถึงระดับที่สติปัญญายังเอื้ออำนวยและพอเพียงกับการทำมาหากิน ปัจจุบันประกอบอาชีพหลักอยู่ในแวดวงธุรกิจซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยการตลาดที่จัดว่าสิ้นเปลือง แต่ก็ขาดไม่ได้ค่ะ

เวลาว่าง (ที่หายากมากกกก) หมดไปกับการนอน กิน และท่องเที่ยว รวมไปถึงการอ่าน ซึ่งเป็นงานอดิเรกอันติดตัวมาตั้งแต่จำความได้

อยู่ร่วมครอบครัวแจ่มใสมาหลายปี เป็นนัก (อยาก) เขียนที่มีผลงานน้อยถึงน้อยมาก แต่ก็ยังคงมีคนอ่านที่น่ารักคอยถามถึงให้ปลื้มใจอยู่บ้าง จึงอยากขอบคุณทุกๆ คนที่ทำให้มี tintin ในวันนี้ และ tintin ยังมีทุกคนในวันนี้ถึงจะไม่สามารถบรรยายชื่อได้หมด แต่เชื่อว่าคุณก็รู้ว่าคุณคือหนึ่งในนั้นใช่ไหมคะ
ขอบคุณและยินดีที่ได้รู้จัก...และรักกันอีกครั้งค่ะ

แนะนำตัวละคร

- ณัฏฐา (ณัฏฐา หรือหนูณา) ลูกสาวคนเล็กของครอบครัวธุรกิจโรงแรม รูปร่างหน้าตาสดใสน่ารัก และมั่นใจในตัวเองเกินร้อย นิสัยเอาแต่ใจ ปากไว และปากจัด จนทำให้ครอบครัวข้างหมั่นไส้ หลังรักพาดนสน์มาตั้งแต่เด็ก
- พาดนสน์ (พัท) ชายหนุ่มผู้เพอร์เฟกต์ ทั้งหน้าตา การศึกษา ฐานะครอบครัว รวมถึงนิสัยที่เข้าขั้นดีมาก เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนๆ ครอบครัวสนิทกับณัฏฐา จึงได้รับการฝากฝังให้คอยดูแล คัดกับณัฏฐาแค้นองสาวมาตลอด
- เชนย์ หนุ่มลูกครึ่งจีน-อเมริกัน เกิดและโตที่สหรัฐอเมริกา หน้าตาดี เป็นหนุ่มตี๋อินเตอร์ เป็นเพื่อนสนิทของณัฏฐาเพราะเรียนด้วยกัน และนิสัยหลงตัวเองคล้ายกันมาก จึงเข้ากันได้ดีเป็นพิเศษ
- วิภาวี (วิป) หญิงสาวสวยหวาน สุภาพเรียบร้อย แต่มีความมั่นใจและเก่งไปทุกอย่าง มีปมด้อยเรื่องฐานะครอบครัว เพิ่งย้ายมาเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับณัฏฐาและพาดนสน์ เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนๆ จนคิดจับคู่ให้พาดนสน์

•

บทที่

1

ไม่รู้ว่าจะไม่รัก

แม้ลมหนาวกำลังจะพัดผ่านไป โดยมีกลิ่นอายความสดชื่นจากหน่ออ่อนของต้นไม้มันและแสงแดดเจิดจ้าใต้ฟ้าใสกระจ่างมาแทนที่ หากอุณหภูมิซึ่งยังเกือบล้านองๆ ใต้ระดับขึ้นอย่างเชื่องช้าก็ทำให้ความเยือกเย็นที่แทรกซ่อนอยู่ในอากาศยังไม่จางไป

ที่ลานกว้างระหว่างอาคารใหญ่ๆ น้อยๆ ซึ่งกระจายตัวอยู่อย่างเป็นระเบียบ คลาคล่ำไปด้วยมนุษย์โลกผู้เติบโตอยู่ในเขตหนาวส่วนใหญ่ซึ่งพร้อมใจกันออกมานั่งรับแดดอย่างสบายอารมณ์ ในขณะที่บรรดาคนที่คุ้นเคยกับอากาศอบอุ่นจรร้อนของกลุ่มประเทศแถบเส้นศูนย์สูตรก็ยังคงสนใจจะนั่งจับกลุ่มกันอยู่ภายในอาคารมากกว่า

ร่างสูงก้าวเท้ายาวๆ หลีกเลี้ยงฝูงชนที่ทยอยกันออกมาจากอาคาร หลังเสียงสัญญาณหมดคาบช่วงกลางวันเข้าไปภายในอาคารอันเป็นศูนย์อาหารของมหาวิทยาลัยเมืองหน้า หน้าต่างกระจกรอบด้านที่ปูจากพื้นจรดเพดาน สลับกับผนังสีขาวสะอาดตาและเพดานสูงโปร่งช่วยให้ภายในดูสว่างไม่แพ้ด้านนอก กลิ่นอาหารจางๆ ลอยมาจากบริเวณร้านค้าที่เรียงรายกันอยู่อีกด้าน กระตุ้นให้น้ำย่อยตื่นตัวได้อย่างดี

"เฮ้ย พัท ทางนี้"

เสียงที่ดังขึ้นเรียกให้เขาหันไปมองก่อนเปลี่ยนทิศทางการเดินเข้าไปหา กลุ่มคนที่นั่งล้อมโต๊ะกันอยู่ หลังจากทักทายกันครบถ้วน ใครคนหนึ่งก็ถามขึ้น

"แล้วแถววัลย์นายหายไปไหน"

พาดานส์เล็กก็มองคนพูดแทนการถาม ก่อนที่คำตอบจะส่งเสียงมา แต่ไกลโดยไม่ต้องรอคำตอบเลยจากใคร

"พี่พัทค้า" เสียงแจ้วแปดหลอดนำหน้ามา ตามด้วยร่างบางที่ถลาเข้ามาถึง ในชั่วอึดใจเหมือนถูกตึงตูดด้วยแม่เหล็กต่างขั้ว แม้จะไม่ใช่คนสวยจัดอย่างที่ว่า เจ้าตัวมันเ็นใจนักหนา แต่พอรวมองค์ประกอบตากลมโต จมูกสวยกำลังพอดีกับริมฝีปากได้รูปเข้าด้วยกันก็ทำให้เธอดูน่ามองไม่น้อย

บรรดาชายหนุ่มที่นั่งล้อมวงอยู่ยกนิ้วใส่กันพลางกลั่นเสียงหัวเราะ ชลุกชลักในลำคอ ยกเว้นผู้ที่ถูกคนมาใหม่สอดแขนคล้องกับแขนตนแล้ว ล็อกไว้แน่น รอยยิ้มที่หว่างคิ้วเข้มปรากฏขึ้นทันทีที่เขาเห็นแม่แถววัลย์ถนัดตา

"ทำไมไม่ใส่แจ็กเก็ตมาด้วย"

หญิงสาวที่แต่งตัวด้วยกางเกงยีนกับเสื้อยืดแขนสั้นสีชมพูแปร้นพอดีตัว ฉีกยิ้มให้อย่างไม่หวั่นเกรงในน้ำเสียงดูๆ นั้นแม่แต่น้อย "ก็มันไม่หนาวแล้วนี่คะ"

"ตอนนี้ยังมีแดดก็ไม่ค่อยหนาว แต่กว่าเราจะกลับบ้านก็แดดหมดแล้วนะ"

"ถึงตอนนั้นหนาวค่อยขอยืมพี่พัทใส่ก็ได้คะ"

"ดูละครมากไปหรือเปล่า พี่ไม่ใช่พระเอกสุภาพบุรุษที่จะมาละเสื้อให้เรา ได้ทุกทีนะ"

ขณะที่อีกฝ่ายกำลังจะอ้าปากพูด เสียงที่สามก็เอ่ยแซวขึ้นหลังจาก นั่งกลอกตาฟังทั้งสองโต้ตอบกันอย่างไม่สนใจคนรอบข้างมาชั่วครู่ "ฉานผ่า ยืมของพี่ก็ได้นะ ถ้าเจ้าพัทมันหวงเสื้อนักล่ะก็"

ฉานผ่าหันหน้าไปยกมือไหว้คนอื่นๆ จนครบวงก่อนตอบ "ไม่เป็นไรค่ะ พี่พัทไม่หวงกับฉานผ่าหรอก แค่แกล้งพูดไปแบบนั้นเอง ในรถพี่พัทมีเสื้อ

เตรียมไว้สำหรับฉาน่าเสมอแหละ"

"นี่กว่าจะไม่เห็นหัวพวกพี่ซะแล้ว มาถึงก็คุยกับนายพัทคนเดียว ไม่ทักพวกพี่เลย" หนุ่มรุ่มที่อีกคนแสร้งเอ่ยตัดพ้อ

"โอ้ พุดเหมือนพวกพี่ไม่มีหัว ฉาน่าถึงจะไม่เห็น"

หญิงสาวตอบกลับเสียงอ่อนเสียงหวานจนคนฟังซັกไม่แน่ใจว่าเจ้าหล่อนต้องการพุดหอมหอมแก้ความเข้าใจผิดหรือจงใจกระทบกระเทียบกันแน่

"ฉาน่า!" พาณาส์นลงเสียงหนักอย่างตำหนิ "พุดแบบนี้ได้ยังไง"

"ไม่เป็นไรน้า แค่อีกกันเล่นเท่านั้นเอง ไข่ม้อยจะน้องฉาน่า" หนุ่มหน้าทะเล้นคนเดิมขัดโดยไม่มีสั้มหยอดทิ้งท้ายตามนิสัยเจ้าชู้ของตน

"ใช่เลยคะ สงสัยว่าคงมีคนล้อเล่นกับพี่แบบนี้บ่อยนะคะ ถึงได้เชื่อง่ายเข้าใจง่ายดีจัง" อีกฝ่ายขานรับโดยเร็วด้วยน้ำเสียงและรอยยิ้มหวานจัดที่ขัดกับคำพุดแปร่งหูซึ่งฟังแล้วเสบาย คัณฯ พิกุล ร้อนถึงคนกลางต้องปรามเสียงเข้มข้นอีก

"หนูฉาน่า!"

"ขอโทษคะ" เธอรีบเอ่ยขึ้นโดยไม่ต้องรอให้ใครทวงถาม แต่จากใบหน้าระริ่นปราศจากความสลดแม้เพียงนิด กับตาโตที่ฉายแววขบขันอย่างไม่ปิดบังก็ทำให้คนอื่นเข้าใจได้ไม่ยากว่าเจ้าตัวคงไม่รู้สึกลอยอย่างที่พุดออกมาสักเท่าไร พาณาส์นจึงได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ อย่างอ่อนใจกับความเสบายของคนข้างตัวที่นับวันดูจะเพิ่มและพูนขึ้นอย่างที่ยากจะรับมือ

...ไม่ว่าเมื่อไหร่ ก็ไม่มีใครไถ่ยายตัวจุ่นนี้ได้จนทางเสียที

เขารู้จักกับฉาน่ามาตั้งแต่เด็กเพราะบิดามารดาเป็นเพื่อนสนิทกัน หญิงสาวเป็นลูกสาวคนเล็กของนักธุรกิจใหญ่เจ้าของกิจการโรงแรมและบริษัทท่องเที่ยวที่มีเครือข่ายกว้างขวาง ในขณะที่ครอบครัวเขาประกอบธุรกิจด้านการก่อสร้าง ออกแบบและตกแต่ง เท่าที่พอจะนึกได้จากความทรงจำวัยเยาว์ อันรางเลือน เด็กหญิงในวันแรกเจอหนุ่มนั้ม บอบบางไม่ต่างอะไรกับขนมสายไหม

สีหวานพูนุ่มในมือ ดวงตากลมสุกใสสีน้ำตาลอ่อนเงอไปด้วยแววชัดเจน และขาดความมั่นใจอย่างเด่นชัด ร่างเล็กพยายามซุกซ่อนตัวอยู่หลังผู้ปกครองหรือไม่ก็พี่ชายพี่สาวอยู่ตลอดเวลาที่มีคนแปลกหน้าร่วมอยู่ด้วย

แต่แล้ววันหนึ่งภาพเด็กหญิงน่าทะนุถนอมนั้นกลับจางหายไปโดยที่คนรอบข้างก็ไม่ว่าความเปลี่ยนแปลงนั้นเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ หากกว่าจะรู้ตัวกันอีกทีก็มีสาวน้อยสดใสแต่แสนแสบเข้ามาแทนที่แล้ว ยิ่งฐานะของครอบครัวที่เข้าข่ายร่ำรวย ประกอบกับความเป็นน้องน้อยของบ้านทำให้เจ้าหล่อนได้รับการประคบประหงมตามใจมากกว่าปกติ เธอจึงเติบโตขึ้นเป็นหญิงสาวที่ร่าเริงแจ่มใส...มากไปนิด เปิดเผยจริงใจ...จนขวางหูขวางตาบางคนในบางครั้ง ดื้อดิ่ง...อย่างหน้าซันตาบานและไม่มีใครคัดค้านได้ และสั่งสมความเป็นตัวของตัวเองแบบไม่ค่อยแคร์สายตาคนอื่น มีความมั่นใจในตัวเองระดับเกินพิกัด รวมทั้งความเอาแต่ใจตามประสาลูกคุณหนูผู้แสนสบายมาตลอดชีวิต

อย่างไรก็ตามด้วยพื้นฐานนิสัยและการอบรมเลี้ยงดูอย่างดีก็ทำให้ฉันทันตามีความน่ารักอยู่ในตัวไม่น้อย ไม่ต้องถามหาคนอื่นไกล ก็พ่อแม่เขานี่แหละที่รักและให้ความเอ็นดูเจ้าหล่อนเสียเหลือเกิน อันที่จริงพวกท่านก็สนิทสนมและรักใคร่ทั้งสามพี่น้อง อันได้แก่ณัฐกฤต ณิชวรรณ และฉันทา ในฐานะลูกของเพื่อน หากกับน้องนุชสุดท้องนี้แทบจะเรียกได้ว่าโปรดปรานไม่ต่างอะไรกับลูกของตัวเองอย่างเขาเลยทีเดียว

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นแม่จะมีครอบครัว ญาติพี่น้อง และเพื่อนรายล้อมอย่างอุ้นหนาฟ้างั่ง บุคคลที่มีอิทธิพลและเป็นคนที่สาวน้อย 'ติด' และยอมลงให้มากที่สุดกลับกลายเป็นพี่ชายร่วมโลกอย่างเขา จะด้วยจิตวิทยาทฤษฎีใดหรือเวทมนตร์คาถาบทไหนก็แล้วแต่ เด็กสาวที่ได้รับคำนิยามว่าแสบเขี้ยว เบรียวซำส์และบ้าสูดๆ กลับเชื่อฟังเขาเป็นอย่างดี บ่อยครั้งที่เวลาใครอยากให้เธอทำอะไรสักอย่าง จะต้องมาขอให้เขาช่วยเจรจาให้ จนมารดาเธอถึงกับออดอวกอยากยกลูกสาวคนนี้ให้อยู่ในความดูแลของเขาไปเสียเลย

แม้กระทั่งชื่อเล่นที่เขาแกล้งเปลี่ยนจาก 'ถนัดผา' เป็น 'หนูหนา' เพื่อเข้าหาแม่หนูที่วิ่งพล่านตามติดเขาตลอดเวลาที่ยังกลายเป็นชื่อสำคัญที่เจ้าตัวภาคภูมิใจและปลาบปล้ำใจมากจนสงวนไว้สำหรับครอบครัวและคนที่สนิทสนมเป็นพิเศษอย่างเขาเท่านั้น เรียกว่าถ้าใครที่อยู่นอกเหนือกลุ่มยกเว้นดังกล่าว เกิดอยากลองของเรียกขานเธอด้วยชื่อนี้บ้าง ก็จะได้รับการตอบกลับอย่างแสนประทับใจจนไม่คิดหาญกล้าอีกเลย

และเมื่อเวลาผ่านไปความสนิทสนมเหล่านี้จึงก่อให้เกิดความคิดพิลึกพิลั่นระหว่างสองมารดา...ความคิดที่พบเจอได้บ่อยๆ ตามหนังสือนิยายและละครน้ำเน่าหลังข่าว ซึ่งทำให้บรรดาเพื่อนสนิทของเขาที่รู้เรื่องนี้เข้าถึงกับหัวเราะก๊ากต่อหน้าต่อตาอย่างปราศจากความเกรงใจโดยสิ้นเชิง

'ไม่ขำนะเอ็ง' พาดนาสน์ตาขวางใส่เพื่อนที่มีความสุขอยู่บนความกระอักกระอ่วนของเขา อันที่จริงเขาไม่ได้รังเกียจอะไรเธอ หากก็ไม่มีความรู้สึกพิเศษที่นอกเหนือไปจากความสนิทสนม ผูกพัน และเอ็นดูเสมือนน้องสาวที่เขาไม่มีเท่านั้น

'เอาหน้า ตามใจคุณแม่หน่อย ถือชะว่าเป็นงานอดิเรกของคนรุ่นเก่าแก่เนี่ย ที่มีลูกชายหล่อลูกสาวสวย'

พอบ่นกับมารดาตรงๆ ก็ได้รับคำตอบที่เหมือนจะให้ความหวังว่า

'แม่ไม่ได้บังคับ แต่สนับสนุนและบอกให้พัทรู้ว่าแม่ชอบหนูหนา แต่สุดท้ายคนที่ตัดสินใจเลือกก็คือเรา จะเอายังไงก็บอก ไม่มีใครว่าอะไรสักหน่อย'

ฟังแล้วก็เกือบจะโล่งใจขึ้นได้ ถ้าไม่มีประโยคตบท้ายตามมา

'แต่จนกว่าพัทจะหาแฟนถูกใจได้ แม่ขอถือหนูหนาไว้ในตำแหน่งว่าที่สะใภ้ก่อนแล้วกัน'

ส่วนเจ้าของตำแหน่งว่าที่สะใภ้นั้นก็มิได้คัดค้านอะไรจริงๆ ต้องบอกว่ ปลาบปล้ำและเต็มใจรับตำแหน่งเป็นที่ยิ่งเสียด้วย เจ้าตัวถึงกับพนมมือกราบที่ตักคุณสายพิณอย่างนอบน้อมสวยงามพร้อมคำพูดที่ทำให้เขาถอนใจเฮือก

‘ต้องขอบคุณคุณบ๊ายพิณมากๆ ค่ะที่ไว้วางใจกัฟฟทำให้ฉันท่าน ฉันท่านสัญญาว่าจะดูแลฟฟอย่างดีที่สุดค่ะ’

...เอาเข้าไป!

การได้รับแรงสนับสนุนและการเปิดโอกาสชั้นดีแบบนี้ทำให้เด็กสาวที่ปกติเกาะหนึบอยู่แล้วยิ่งประกบเขาดิดหนึบ จากผลการเรียนที่เคยอยู่ในระดับกลาง ฉันท่านคิดว่าฉันท่านสามารถสอบผ่านเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังซึ่งเขาศึกษาอยู่ได้เพียงแต่ต่างคณะออกไป แม้ว่าด้วยวัยที่ต่างกันถึงสามปีทำให้ช่วงเวลาการใช้ชีวิตในสถาบันเดียวกันจำกัดแค่ปีเดียว แต่เธอก็ใช้เวลานั้นอย่างคุ้มค่าด้วยการนำเสนอตัวเองอยู่ในแทบทุกสถานที่ที่มีเขาอยู่จนเพื่อนร่วมคณะ ต่างคณะ และต่างมหาวิทยาลัยของเขารู้จักเธอกันถ้วนหน้า

หลังจากเรียนจบชายหนุ่มก็เดินทางมาศึกษาต่อยังต่างประเทศ แต่ก็อย่าคิดว่าจะเป็นอิสระ เพราะสาวเจ้ก็ยังไม่ละความพยายาม ยังคงส่งทั้งไปสการ์ด จดหมาย อีเมล โทรศัพท์ และทุกช่องทางสื่อสารที่มี รวมทั้งการบินมาเยี่ยมเยียนเขาแทบจะทุกช่วงเวลาของการปิดภาคเรียน และในที่สุดเมื่อได้รับปริญญาเป็นอันเรียบร้อย หญิงสาวก็ย้ายตัวเองมาศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่เดียวกับเขาซึ่งกำลังทำปริญญาเอกอีกจนได้

‘หน้าผากน้องด้วยนะฟฟ จะให้ไปเรียนที่อื่นน้ำก็ไม่วางใจ’ คุณณัชชาพรเอ่ยฝากฝังไว้ตอนที่พาเธอมาส่ง

‘ถ้าเป็นที่อื่นที่ไม่มีฟฟฟ ถึงพอกับแม่ให้ไป ฉันท่านก็ไม่ไปหรอกค่ะ’ คนถูกฝากหันไปแก้คำพูดของมารดาในทันที

ไม่ว่าเมื่อไหร่เธอไม่เคยลังเลในการแสดงออกซึ่งความรักที่มีต่อเขาเลย แม้การกระทำเหล่านี้จะทำให้ฉันท่านใจเป็นบางครั้ง หากความมั่นคงและสม่ำเสมอของฉันท่านทำให้เขาไม่อาจเอ่ยปากปฏิเสธรอยยิ้มที่พุ่งตรงมายังเขาเสมอได้นานๆ เข้าเลยกลายเป็นเหมือนเรื่องปกติสำหรับคนรอบข้างที่จะเห็นหญิงสาวคอยปั้นเนี่ยนเรียนนอนอยู่รอบกายเขา...ปกติแต่ก็น่าขบขันมากพอที่จะทำให้เกิด

'ชื่อ' ใหม่ๆ เพื่อใช้เรียกเธอ รวมถึงชื่อ 'เกอวัลย์' ซึ่งเขาเพิ่งได้ยินมาสดๆ ร้อนๆ เมื่อครูนี้อยู่ด้วย

"ตกลงว่าไงพัท ที่ว่าจะไปเที่ยวกันตอนสปริงเบรก* โจมันไปเช่ารถตู้ไว้แล้ว ถ้านายไม่ไปจะได้ไปถามคนอื่น"

"ไปเที่ยวหระคอะ" สาวเสื้อชมพูตาโตก่อนตอบรับแทนทันที "ไปลิคะที่พัทกับฉาน่าไปด้วย"

"รู้หรือเราว่าเขาจะไปไหนกันนะ"

ฉาน่าหันไปยิ้มกว้างใส่ตาคณถามข้างตัว "ที่ไหนไม่รู้หรอกคะ แต่รู้ว่าพัทรู้ใจฉาน่าว่าอยากเที่ยว เพราะงั้นพัทก็น่าจะไป ไช้มัยคะ"

ได้ยินแล้วคนอื่นที่นั่งฟังอยู่โดยรอบก็ได้บริหารกระพุ้งแก้มด้วยการกลืนยิ้มกันอีกรอบ ส่วน 'คนรู้ใจ' นั้นก็ได้แต่ปลง

...เจอแบบนี้แล้วเขาจะตอบอะไรได้ล่ะ นอกจากคำว่า 'ใช่' เหมือนทุกที

นั่นไง รอบที่ยี่สิบเจ็ด เสียงนับเลขในใจตั้งขึ้นตามที่คาดเดาไว้

กรอบตาสวยที่วาดขอบให้คมด้วยสีน้ำตาลเข้มกวาดมองมนุษย์โลกร่วมพาหะโดยรอบ นอกจากเธอแล้วยังมีมนธิดาอีกคนที่ยังไม่หลับ แต่กระนั้นสาวรุ่นพี่ผู้นั่งอยู่ท้ายรถนั้นกำลังเปลืองเปลืองกับโลกส่วนตัวด้วยการฟังเพลงจากโทรศัพท์ประกอบการเหม่อมองออกไปยังทิวทัศน์นอกรถ จึงทำให้ไม่ทันสังเกตว่าจิตติซึ่งทำหน้าที่ขับรถตู้คันใหญ่พาเพื่อนฯ ไปยังจุดหมายต่างรัฐนั้นระบายความวุ่นงุ่นผ่านการอ้าปากหาวเกินสองโหลแล้ว แถมขยี้ตาแรงๆ อีกเจ็ดครั้งด้วย

ปล่อยไว้แบบนี้เห็นจะไม่ดีแน่ๆ นะคะ ฉาน่าใคร่ครวญ แต่จะให้เอ่ยปากไม่ว่าจะเป็นการแนะนำให้คนง่วงได้พักสักครู่ก่อนเดินทางต่อ หรือให้คนอื่นขับแทนก็อาจจะมึนปัญหาเหมือนครั้งที่แล้วได้

* วันหยุดช่วงสั้นๆ ระหว่างภาคการศึกษาฤดูใบไม้ผลิ

จิตติเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน และเป็นโต้โผหลักในการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว รวมถึงงานรื่นเริงต่างๆ หากข้อเสียของเขาคือความดันทุรัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการขับรถซึ่งเป็นกิจกรรมที่เขาชอบเป็นชีวิตจิตใจ และเหมาหน้าที่นี้ทุกครั้งที่มีการเดินทางอย่างไม่ยอมให้ใครปฏิเสธ จนกระทั่งครั้งที่แล้วซึ่งมีคนพยายามขอขับแทนเนื่องจากเห็นว่าเขาพักผ่อนไม่เพียงพอก่อนการเดินทาง พอเช้าขึ้นมาๆ เช้า ชายหนุ่มก็เสียงดังใส่จนเป็นเรื่องทะเลาะกันใหญ่โตขึ้นมา

เพราะฉะนั้นจะให้ออกปากตรงไปตรงมานั้นเจ้าตัวก็คงไม่รับความจริงว่าตนเองกำลังง่วงอยู่ดี

เฮ้อ ผู้ชาย ยอมรับอะไรง่าย ๆ สักเรื่องนี้จะขาดออกซิเจนหรือไงก็ไม่รู้
ถนัดตามองการหาวครั้งที่ยี่สิบแปดแล้วก็ตัดสินใจ

อันที่จริงก็ไม่อยากยุ่งด้วยหรอกค่ะ เดี่ยวจะว่าคนสวยเรื่องมาก แต่เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของมนุษย์โลกแล้ว คนสวยก็คงต้องเสียสละสักครั้ง

คิดได้ดังนั้น ริมฝีปากอ้อมที่เคลือบด้วยสีหวานแบบเบอร์รี่เชอร์เบทก็แผลงฤทธิ์ขึ้น

"จอดค่ะ จอดเดี๋ยวนี้ จอดดดดดด!"

ในที่สุดยานพาหนะที่บรรจุกคนสิบชีวิตก็ต้องเลี้ยวเข้าจอดหน้าร้านกาแฟชื่อดังในบริเวณจุดพักระหว่างทาง เมื่อประตูรถเปิดออก คนที่ทยอยกันลงมาต่างมีใบหน้านัยบ่งบอกไม่ต่างกัน ยกเว้นอยู่คนเดียว

"น้องณาณ์จ๋า อะไรกันนักหนานะเรา" อรรถนันทน์บ่นอุ้ เขาหลับสนิทมาตลอดทางจนมาสะดุ้งตื่นเพราะการแผดเสียงราวกับไฟไหม้บ้านของหญิงสาว แต่เมื่อสอบถามกันแล้วกลับได้คำตอบสั้นๆ ง่ายๆ เพียงแค่...เจ้าหล่อนต้องการดื่มกาแฟ

"ก็ไม่ได้หนักหนาห็นี่คะ แค่ขอให้จอดรถเพราะหน้าตาต้องดีมีกาแพ่เดี๋ยวนี้อีกฝ่ายตอบด้วยหน้าตาไม่เดือดเนื้อร้อนใจเลยที่ทำให้คนทั้งรถต้องใจหายใจคว่ำกับเสียงร้องกะทันหัน พาณาส์จึงต้องรีบปรามขึ้นก่อนที่ความวุ่นวายของเธอจะทำให้คนอื่นไม่พอใจมากกว่านี้"

"ไม่เอาหน้าตาห่า ทำไม่ต้องเดี๋ยวนี้อีกแค่สองชั่วโมงก็ถึงที่โน่นแล้ว"

"ไม่ได้ค่ะ หน้าที่ต้องดีมีกาแพ่ก่อนสิบโมงนะคะ ไม่งั้นจะปวดศีรษะ ความดันตก ไมเกรนขึ้น ถึงขั้นอารมณ์เสีย และส่งผลต่อผิว รวมทั้งอาจก่อเกิดริ้วรอยก่อนวัยค่ะ"

"พี่บอกแล้วว่าดีมีของพี่ไปก่อนก็ไมยอม"

"หวย ไม่ได้หรอกคะ พี่อรรถขงอะไรมาก็ไม่รู้ หน้าที่ต้องดีมีดีแคฟเท่านั้นคะ แล้วก็ต้องเติมครีมแบบฮาล์ฟแอนด์ฮาล์ฟ และน้ำตาลไม่ขัดสีด้วย"

อาการจีบปากจีบคอดตอบทำให้คนฟังบ้างก็ลลอกตา บ้างก็ถอนใจอย่างระอา

"แล้วทำไมเมื่อเช้าไม่ตีมาให้เรียบร้อยก่อนล่ะจะคุณน้อง"

"ก็ลิมนี่คะ ปกติหน้าตาความจำดีพอๆ กับหน้าตานะคะ แต่เมื่อเช้ามัวแต่ทาชันสกรีน เลยผลอลีมีกาแพ่"

"กันแดดนะนะ จะรีบทาไปทำไม เขาให้ทาล่วงหน้าก่อนออกแดดแค่อีสิบนาที นี่เราต้องนั่งรถกันตั้งเกือบห้าชั่วโมง"

"ต้องทาสิคะ เพราะว่าต่อให้อยู่ในรถรังสียูวีเอก็สามารส่งทะลุลงมาได้นะคะ พวกฟิล์มติดรถเนี่ยกรองได้แค่แสงคะ แต่กรองรังสีไม่ได้ หน้าที่ต้องกันไว้ก่อนคะ อ๊ะ พุดแล้วเดี๋ยวก็กต้องทาอีกสักรอบ"

"ไม่ทาสัก SPF สองร้อยไปเลยล่ะจะได้ไม่ต้องทาบ่อยๆ" เสียงเยาะอย่างหมั่นไส้ลอยมาจากที่ใดที่หนึ่ง

"เพราะมันไม่จำเป็นคะ ค่า SPF สูงๆ ไม่ได้มีประโยชน์สักหน่อย จริ๊งๆ แล้วในชีวิตประจำวันค่า SPF สิบห้าถึงยี่สิบก็พอแล้ว แต่ถ้าออกมาเที่ยวแบบนี้"

สักสามสิบถึงสี่สิบก็พอคะ ทาไปเยอะๆ ก็ไม่ได้มีผลอะไร ประสิทธิภาพการป้องกันอยู่ที่วิธีการทาและค่าความเสถียรของสารตัวนั้นๆ ไม่ใช่ค่าครองรังสีหรือคะ ไม่เชื่อถามพี่มนก็ได้คะ พี่มนเป็นคนบอกผมนำเอง"

ว่าที่มหาบัณฑิตสาขาศาสาตร์เคมีถึงกับชะงักที่ถูกลากเข้าไปเป็นแหล่งข้อมูลของคนพูด พาหนให้หนีไปถึงตอนที่คนตรงหน้าฮอตไลน์สายร้อนมาหาในขณะที่เธอกำลังทำงานอยู่ในห้องแล็บอย่างขะมักเขม้น แล้วก็ต้องผละออกไปปรับโทรศัพท์สวารุ่นน้องที่กำลังช้อปปิ้งครีมบำรุงผิวเพื่อรักษาความงามที่งามอยู่แล้วให้คงอยู่ รวมทั้งเสริมสร้างให้พัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง... ตามคำพูดของเจ้าตัว ส่วนคนอื่นๆ จากที่หงุดหงิดก็กลับกลายเป็นมีนงกับการเจรจารวกับเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านผิวพรรณกำลังสอนแลกเซอร์

ตอนแรกพาดสนนั้นก็แทบกุมขมับกับความวุ่นวายไม่ถูกที่ถูกทางของยายตัวแสบซึ่งทำเอาหลายคนหัวเสียเพราะถูกปลุกด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง และทำท่าจะเสียฤกษ์เสียแผนกันตั้งแต่ต้นทริป แต่เมื่อเอ่ยปราชญ์แล้วเจ้าตัวก็ยังทำตาใสไม่ยอมฟังคำสั่งเขาเหมือนปกติ ความคุ้นเคยและรู้จักเธอเป็นอย่างดีก็สะกิดใจเขาขึ้นมา เมื่อกวาดตาสังเกตสถานการณ์และใช้สมองประมวลผลอีกเล็กน้อยก็พอจะคาดเดาว่าเหตุประสงค์ของตัวก่อเหตุขึ้นมาได้

...หวังดีแต่พฤติกรรมเกินกว่าเหตุตามแบบฉบับเจ้าหล่อนละ

เมื่อเข้าใจความต้องการของสวารุ่นน้องแล้ว เขาจึงอาศัยจังหวะที่ทุกคนกำลังทำหน้าที่ของตัวเองใส่กันและกัน ยื่นมือเข้าไปไกลเกลี้ยและหาทางคลี่คลายสถานการณ์ทันที

"เอาเถอะๆ มัวแต่พูดอะไรกันก็ไม่รู้ ไหนๆ ก็จอดรถแล้ว ใครจะกินอะไรก็แยกย้ายไปซื้อเลยดีกว่า ไปถึงที่โน่นมันช่วงเที่ยงพอดี จะได้ไม่ต้องแวะกินอีกเตี้ยจะหาร้านอาหารลำบาก เราเข้าที่พักได้ช่วงเที่ยงชิมัยที่อรรถ"

"ฮือ ดีเหมือนกัน ไปถึงเอาของไปเก็บแล้วจะได้ไปต่อพิพิธภัณฑ์เลยไม่ต้องเสียเวลา"

เมื่อได้ข้อสรุปดังกล่าว ทุกคนจึงพากันแยกย้ายไปตามร้านอาหารที่กระจัดกระจายอยู่รอบๆ เพื่อหาซื้ออาหารที่ต้องการแล้วค่อยกลับมาพบกันที่รถอีกครั้ง

"ยังไงกันอีตาน่า" พาณาสน์ตั้งคำถามทันทีที่แยกตัวจากเพื่อนเข้ามาในร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดสัญชาติเม็กซิกัน

หญิงสาวที่กำลังเงยหน้าดูรายการอาหารบนผนังหันมาทำหน้าไร้เดียงสา "อะไรยังไงเธอคะ"

"ก็ที่ทำไปเนีย จะเอาอะไรกันแน่" แม้จะคิดว่ารู้ถึงความตั้งใจของอีกฝ่าย แต่เขาก็ยังอยากถามเพื่อความแน่ใจ

"ก็เดาว่าถ้าถ้าพี่ใจหวมมากกว่านี้อีกสักห้าที จะท้องอืดท้องเฟ้อเสียก่อนนี่คะ"

ชายหนุ่มส่ายศีรษะกับคำตอบที่เล่นที่จริงนั้น แม้จะเป็นการยืนยันว่าเขาเข้าใจไม่ผิดก็เถอะ

"วันหลังไม่ต้องทำให้มันวุ่นวายขนาดนี้ได้นะ"

"แหม แค่นี้เองง" เธอนดาจิบปากกลางเสียงสูง "เดาว่ารู้ว่าจะยิวพี่พท์ก็จัดการได้สบายอยู่แล้วนี่คะ"

"แล้วถ้าเกิดพี่ไม่รู้ที่เราคิดอะไรอยู่ขึ้นมา ไม่กลายเป็นว่าเราหาเรื่องทะเลาะกับคนทั้งรถไปแล้วเหรอ"

อีกฝ่ายยิ้มแฉ่งราวกับทานตะวันยามเงยหน้าขึ้นรับแสงอาทิตย์อันเจิดจ้า มองคนข้างกายที่พูดแล้วก็หันไปสั่งอาหารจานโปรดของเธอกับพนักงานโดยไม่จำเป็นต้องถามความต้องการจากคนกินเพราะจำได้ขึ้นใจอยู่แล้ว

"ถ้าไม่มีพี่พท์ก็ไม่ทำหรอกคะ เดาว่ามันใจว่ายังไงพี่พท์ก็ต้องเข้าใจและรู้ใจเดาว่าที่สุดอยู่แล้ว"

พูดจบเธอก็ได้รับรางวัลจาก 'คนรู้ใจ' เป็นกำปั้นทุบศีรษะอย่างหมั่นไส้เต็มกำลัง...แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้อีกเช่นเคยว่าไม่จริง

ในที่สุดขบวนเดินทางก็ไปถึงที่หมายอย่างปลอดภัย แม้จะต้องเสียเวลาระหว่างทางไปบ้าง แต่เมื่อนำไปชดเชยกับเวลาที่เผื่อไว้สำหรับการรับประทานอาหารในเมืองตามที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก ก็ทำให้สามารถเข้าที่พักได้เร็วขึ้นราวๆ ครึ่งชั่วโมง

'จริงๆ หนาน่าก็กะให้เป็นแบบนี้ตั้งแต่แรกแล้วละคะ'

แน่นอนว่าไม่มีใครเชื่อ แต่เมื่อเห็นพ้องกันโดยมิต้องสื่อสารด้วยวาจาว่าการคัดค้านคงไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด ทุกคนจึงปล่อยให้หญิงสาวปลอบปล้ำกับแผนการอันลึกลับที่เชื่อว่าตนเองคาดไว้ล่วงหน้าต่อไป

เนื่องจากเป็นช่วงกลางวันที่แสงแดดกำลังแผดกล้า คณะเดินทางจึงออกจากที่พักหลังจากเก็บสัมภาระเรียบร้อยเพื่อเริ่มจุดหมายแรกของการเยี่ยมเยือนที่ย่านพิพิธภัณฑสถานโบราณหลากหลายสไตล์หลายหลังที่ตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียงกัน ซึ่งแต่ละแห่งนั้นมีอายุเก่าแก่กว่าร้อยปี แต่ได้รับการทำนุบำรุงอย่างดีจนสามารถคงสภาพที่ดูเหมือนใหม่และสะอาดสะอ้าน หากไม่คล้ายซึ่งมนตร์ลลังอันทำให้ผู้เข้าชมทั้งและตีมูลค่ากับบรรยากาศได้เพียงแค่มผัสด้วยตา นอกจากนี้ยังมีไกด์ผู้นำชมภายในอุทยานและเจ้าหน้าที่ในเครื่องแต่งกายแบบโบราณคอยต้อนรับเพื่อให้เข้าใจความเป็นอยู่ในยุคสมัยนั้นได้ง่ายขึ้น

"ไอ้ะ นั่นมีเจ้าสาวด้วย" เสียงอุทานของคนหนึ่งในกลุ่มดังขึ้น เรียกความสนใจของคนอื่นที่เพเลิดเพลินกับการเก็บภาพบรรยากาศในมุมต่างๆ ให้มองตาม

"อ้อใช่ ที่นี้รับจัดงานแต่งงานด้วยนี่"

หญิงสาวในชุดกระโปรงสีขาวที่ด้านบนเป็นเกะอกแนบลำตัวและทิ้งตัวยาวฟูฟ่องตั้งแต่ช่วงเอวลงไประปลายเท้า แซมซ่อมผมที่ตลบเป็นมวยหลวมๆ ด้วยดอกไม้สดและคลุมบางส่วนด้วยผ้าโปร่งพลั่วคลุมด้านหลังจนจรดพื้น เคียงข้างคือชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กับชุดสูททักซิโดเต็มยศสีดำ ใบหน้าของคนทั้งสองเลื่อนไปด้วยรอยยิ้มและความรักที่ส่งให้กันผ่านดวงตาจนบรรยากาศ

รอบข้างเหมือนมืออράสีชมพูหวานโอบล้อมทั้งคู่ไว้ ส่งผลให้สาว ๆ ที่หันไปมอง เกิดอารมณ์คล้อยตามจนตาเชื่อมกันเป็นแถว

"อ้าว นั่นพันกันไปถึงไหนแล้ว" หนุ่มหนึ่งแซวขึ้นเมื่อเห็นเพื่อนสาว ในกลุ่มพากันตาลอยยิ้มเคลิ้มราวกับเป็นเจ้าของสาวเสียเอง "ว่าที่ภรรยาเขายืน กระโปรงบานอยู่นั้นยังจะมองตาละห้อยกันได้อีก"

"มองเจ้าชายที่มีเจ้าของแล้วยังไงก็เจริญหูเจริญตากว่ามองลิงมองค่าง โสดๆ ข้างตัวนะคะพี่เกม"

คำตอบนั้นก่อให้เกิดเสียงหัวเราะอย่างสะอึกสะใจจากบรรดาสาวตาละห้อย ทั้งหลายทันที ในขณะที่หนุ่มๆ ต่างก็บั้นหน้าไม่ถูกที่โดนลูกหลงกันไปถ้วนหน้า

"นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตเลยนะที่ฉันทักใจพี่" รุ่นพี่สาวคนหนึ่งตบไหล่ เจ้าของคำพูดอย่างถูกใจ

"เอาเซียวนะพี่ก้อย เมื่อกี้ยังบอกว่าฉันทักใจพี่เพื่อเจ้ออยู่เลย"

"นี่นายเกม ไม่ต้องพยายามเสี้ยมอะ"

กองพลยนต์คอเมื่ออีกฝ่ายหันมาแยกเซียวใส่ แล้วรีบหาทางหนีทีไล่ โดยการตอบโต้หญิงสาวที่เพิ่งเปลี่ยนสายพันธุ์ให้เขาและเพื่อนๆ เมื่อครู่แทน

"ที่พูดเมื่อกี้นะพี่พัทก็ยืนอยู่ด้วยกันตรงนี้นะน้องฉันทัก"

ฉันทักยิ้มแบ่นอย่างไม่รู้สึกรู้สา "ฉันทักว่าคนโสดที่ยืนตรงนี้นี่คะ โม่โสดก็ไม่ต้องเตื่อตร้อน"

คราวนี้เป้าสายตาเลยเปลี่ยนไปที่พาดฉันทักซึ่งกลายเป็นประเด็น โดยไม่รู้ตัว ชายหนุ่มยืนนิ่งกลอกตามองหน้าเพื่อนอย่างจนคำพูด ถ้าตอบว่า โสดก็จะกลายเป็นนายจ้อทันที แต่ถ้าค้านว่าไม่ใช่ลิงก็เท่ากับเป็นการ ยอมรับว่าโม่โสด ซึ่งจะเข้าทางแม่จอมยุ่งที่รอเสียบตำแหน่งที่ทำให้เขาหลุดพ้น ความโสดในบัดดล

...แสบได้อีก!

แต่แล้วระฆังก็ดังขึ้นช่วยชีวิตเขาไว้...และมันไม่ใช่เพียงสำนวน เพราะ

สิ่งที่ช่วยดึงดูความสนใจคนอื่นๆ ไปจากเขาคือเสียงกังวานของระฆังจริงๆ จากโบสถ์บริเวณใกล้เคียง เจ้าบ่าวเจ้าสาวที่โพสท่าสวีตจนกลายเป็นหัวข้อของการพูดคุยก็หายไปจากลานสนามหญ้าด้านข้างคฤหาสน์ แต่ขึ้นไปปรากฏกายอยู่บนระเบียงชั้นสองที่ยื่นออกมาจากตัวบ้านแทน

"ระเบียงนั่นมองออกไปก็เห็นทะเลพอดี โอ๊ย โรแมนติกสุดๆ เลย ได้แต่งงานแบบนี้บ้างดีใจแย่" มนธิราพูดขึ้น นัยน์ตากลับไปสู่อววชวนผ่นอีกครั้ง เมื่อเห็นภาพคู่รักยืนโอบกันเพื่อให้ช่างภาพถ่ายภาพ

"เฮ้อ ผู้หญิง! อะอะก็โรแมนติก"

"ไอซีซี ผู้ชายนะสะกดเป็นแต่คำว่าอีโรติกไซม์ยะ" กุร์รัตน์กัดกลับทันที ในขณะที่จิตติกระโดดเข้าช่วยเพื่อนในสงครามแบ่งเพศอีกแรง

"ก็ไม่ใช่ดิ โรแมนติกแล้วมันไม่ได้อะไรนี่ขอรับ ลิ่นเปลืองเปล่าๆ"

"มันเป็นความใฝ่ฝันยะคุณผู้ชาย เข้าใจคำว่าใฝ่ฝันมั๊ย"

"เข้าใจ แต่ความฝันมันกินไม่ได้นะคุณผู้หญิง"

ก่อนที่หญิงสาวคนนี้จะเปิดปากตอบโต้ ฌอนดาก็เปรยขึ้น "ถึงผู้หญิงจะมีความฝันมากไปหน่อย แต่ก็แยกแยะความจริงออกนะคะ ไม่เหมือนผู้ชายบางคนที่ยึดติดอยู่กับความเป็นจริงมากไปหน่อยจนไม่รู้ว่าคุณฝันคืออะไร"

เมื่อครู่เธอได้รับการตบไหล่เพื่อแสดงความพอใจไปแล้ว ครึ่งนี้กับประโยคนี้ทำให้กุร์รัตน์ถึงกับกระโดดกอดอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

"ว้าย! ถูกใจมากกถณาฯ ที่บ่นไว้เมื่อเช้านี้ที่ถอนคำพูดทั้งหมดเลย"

พาดานส์เล็กก็อย่างแปลกใจ "พูดจามีสาระกับเขาเป็นด้วยหรือเรา"

"เห็นมั๊ยคะ พี่พัทยังเห็นด้วยกับถณาฯเลย"

"เฮ้ย พี่ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น" ชายหนุ่มรีบปฏิเสธเมื่อเพื่อนเหล่มองราวกับเขาเป็นคนทรยศ "คือจริงๆ แล้วก็เข้าใจว่าผู้หญิงมีความฝัน แต่สำหรับผู้ชาย เรื่องฝันมันก็แค่ภาพวาด จับต้องไม่ได้ เป็นจริงได้หรือเปล่านั้นก็ไม่รู้ เพราะงั้นจะเสียเวลาไปทำไม สู้คิดถึงแต่สิ่งที่ทำได้และลงมือทำจริง

เลยดีกว่า"

"นั่นแหละละคะ อนาคตก็กำลังจะพูดแบบนั้นพอดี"

"อ้าว" คนฟังทั้งหลายอุทานขึ้นพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

"เมื่อก็ยังไม่จบคะ แต่พี่พัทท์ก็ต่อให้แล้ว" ฌอันดายิ้มหวาน กระแซะเข้าใกล้เพื่อทอดหมับเข้าที่แขนเขา "ขนาดคิดในใจยังคิดเหมือนกันเลย ที่เขาว่า คู่แท้ก็มีโหราศาสตร์ถึงกันได้คงเป็นแบบนี้เอง ว่างั้นมั๊ยคะพี่พัทท์"

แล้วนิทานเรื่องนี้ก็สอนให้รู้ว่า...อย่าเถียงกับผู้หญิง โดยเฉพาะคนที่ชื่อ 'ฌอันดา'

เสร็จจากโปรแกรมแรก เป้าหมายต่อไปคือการนั่งเรือชมอ่าวและเกาะต่างๆ บริเวณใกล้เคียง ซึ่งมีให้เลือกทั้งเรือแคนูและเรือใบ แต่เนื่องจากอากาศที่แม้จะอุ่นหากก็ยังมีลมเย็นจากทะเลเข้าปะทะตลอดเวลาทำให้ทุกคนลงความเห็นเลือกเรือใบเป็นเอกฉันท์ เพราะไม่มีใครอยากเปียกจากการเดินทางด้วยแคนูในสภาพอากาศเช่นนี้

เรือใบขนาดกลางบรรจุคนขับซึ่งทำหน้าที่ไกด์ไปในตัวกับผู้โดยสารหกคน เพราะหญิงสาวอีกสามคนนอกเหนือไปจากฌอันดาและหนึ่งหนุ่มคือจิตติสละสิทธิ์เนื่องจากอากาศเย็นเกินไปและมีความเสี่ยงว่าจะเกิดอาการเมาคลื่นจึงขอแยกตัวออกไปเช่าจักรยานขี่เล่นรอบเมืองแทน ในขณะที่ฌอันดาไม่หวาดหวั่นสิ่งใดเพราะมียันต์ดีที่เธอมั่นใจว่าจะช่วยคุ้มภัยได้ทุกอย่างไม่อย่างพาดานส์

หญิงสาวยัดที่นั่งตรงกราบด้านซ้ายก่อนไปทางหัวเรือ พิงหลังอยู่กับขอบโลหะเส้นบางทว่าแข็งแรงที่ล้อมรอบเรือ ใบหน้าเรียวเซ็ดขึ้นเล็กน้อยหันไปทางหัวเรือเพื่อรับลมเย็นสบายที่พัดผ่าน ดวงตาหลังแว่นกันแดดสีเข้มมองผิวน้ำระยับซึ่งสะท้อนแสงแดดตามลอนคลื่นอย่างรื่นรมย์ ยิ่งจังหวะที่เรือเอียงตัวจนแผ่นหลังเฉียดผิวน้ำ ละอองฝอยของฟองคลื่นกระเซ็นใส่

เป็นระยะที่ยังทำให้รู้สึกสดชื่น

เธอนั่งเพลิดเพลินกับบรรยากาศ คลอไปกับเสียงแนะนำสถานที่ของไกด์หนุ่มที่ดังขึ้นเป็นระยะจนไม่ทันมองคนรอบตัว เมื่อหันมาอีกทีก็ได้เห็นวบบรรดาเพื่อนร่วมทางนั่งล้อมวงหันหน้าเข้าหากันเพื่ออภิปรายหาบางอย่างแทนที่จะซึมซับความงามของธรรมชาติอย่างที่ควรจะเป็น จึงยื่นหน้าเข้าไปโผล่อยู่เหนือไหล่ของคนข้างตัว

"คุยอะไรกันคะ"

"เฮ้ย! อย่าโผล่หัวมาแบบนี้สิណาน่า" พาณาสน์อุทานเมื่อหันมาเจอใบหน้าที่ไม่ได้รับเชิญอยู่ในระยะใกล้

"โผล่ทั้งตัวก็ได้ละ" ว่าแล้วสาวเจ้าก็ทำท่าจะกระโดดตัวจากที่นั่งขอบเรือลงไปอยู่ที่พื้นกลางวง แต่อีกฝ่ายมือไวกว่าจึงรั้งแขนให้กลับไปนั่งที่เดิมได้ก่อน

"ไม่ต้องงง นั่งอยู่นี้แหละ"

ณันดานั่งนิ่งตามคำสั่ง แต่ไม่วายกดดันเขาเพื่อขอมีส่วนร่วมในบทสนทนา โดยการจ้องหน้าด้วยดวงตากกลมแป่วอย่างไม่กะพริบแม้แต่เสี้ยววินาทีเดียว

"ไม่ใช่เรื่องของเรา"

...ยังจ้องอยู่

"ไม่ใช่เรื่องของพี่ด้วย"

...ก็ยังคงจ้องอยู่อีก

"ไม่ยุ่งสักเรื่องไม่ได้เธอ"

ไม่มีคำตอบด้วยวาจา แต่จากการจ้องเป็งไร้การขยับเขยื้อนนั้นก็แปลได้ไม่ยากกว่า...ไม่ได้ละ ชายหนุ่มจึงต้องยอมแพ้แล้วหันไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ

"เล่าๆ ไปเถอะ ไม่งั้นได้จ้องกันตาหลุดไปข้างนึง"

เมื่อลงความเห็นกันได้เช่นนั้น หญิงสาวจึงได้รับการถ่ายทอดถึงประเด็นอันเป็นปัญหาที่กำลังพุดคุ้ยกันอยู่ ซึ่งเมื่อเล่าจบเธอก็มองหน้าเจ้าของเรื่อง

ก่อนยิงคำถาม

"สรุปได้ว่าที่เกมชอบที่มัน แล้วมันมีปัญหาดตรงไหนคะ"

"ก็ตรงที่ไอ้เกมมันไม่รู้จะทำยังไงนะสิ"

"แล้วทำไมต้องทำยังไงด้วยล่ะคะ รักเขาก็บอกเขาไปสิคะ ไม่เคยได้ยิน
เพลงที่ร้องว่า...ถ้าหากรักนี้ ไม่บอกไม่พูดไม่กล่าว แล้วเขาจะรู้ว่า
รักหรือเปล่า อาจจะไม่แน่ใจ อยากให้เขารู้ ฉันทงต้องแสดงออก ไม่ใช่ให้ใคร
เขาบอก หรือว่าให้เขาเดาเองว่ารักเธอ*" เสียงใสที่พูดแจ้วๆ อยู่ตอนแรก
ใสทำนองประกอบเนื้อเพลงในทันที ดูจากท่าทางแล้วถ้าคลื่นลมสงบกว่านี้
อีกสักนิด เธอคงลุกขึ้นเต้นรวิวประกอบเพลงตามจังหวะไปด้วย

โกด์หนุ่มต่างชาติซึ่งเป็นคนเดียวในเรื่องที่ฟังภาษาไทยไม่ออกหันมามอง
นักร้องจำเป็นที่โชว์พลังเสียงพร้อมใส่อารมณ์กับเพลงราวกับกำลังแสดงโอเปร่า
แล้วยิ้มกว้าง "เพลงเพราะนะครับ"

"ขอบคุณค่ะ" นักร้องสาวยิ้มแป้นรับคำชม "คุณเป็นผู้ชายที่มีดีที่ห
มาก"

คำพูดนั้นทำคนทั้งเรื่องกุมขมับ หากคนที่มีหูเป็นเลิศกลับระเบิดหัวเราะ
เสียงดัง

"ถึงจะฟังดูแปลกๆ ไปหน่อย แต่ผมก็เชื่อว่ามันเป็นคำชมนะ เพราะฉะนั้น...
ขอบคุณครับ"

พอเจรจาตัวอวยว่าด้วยการชื่นชมกันไปมาจนเป็นที่พอใจ ณัณดา
ก็หันกลับมาสู่วงสนทนาอีกครั้ง

"เห็นมั๊ยคะ เนื้อเพลงยังสับสนนุณดาหน้าเลย" คนพูดยังโมเมเข้าข้าง
ตัวเองอย่างไม่หยุดยั้ง "หรือพี่เกมคิดมากเรื่องที่พี่มันอายุมากกว่า"

กองพลสายหน้าปฏิเสททันที ในขณะที่อรรถนที่รับหน้าที่แจกแจงปัญหา
ซึ่งเป็นเหตุให้คำแนะนำของเธอเป็นเรื่องยาก

* เพลง : แด่บอกว่ารักเธอ ศิลปิน : หมี่พู่

"ก็อยากจะบอกอยู่หรือก๊ะนี่องฉาน่า แต่ดูดีจ้ะ สีว่านี่นะใคร"

"ก็พี่เกมไงคะ"

"แล้วพี่เกมปากเป็นยังงัยคะ"

"ปากหมาคะ"

สิ้นเสียงที่ให้คำตอบได้อย่างเฉยเมยแต่เต็มปากเต็มคำและฟังชัดถึงประสาทหูชั้นใน คนปากหมากก็ส่งค้อนให้ ก่อนถอนหายใจอย่างปลงๆ เมื่อหมดหนทางโต้ตอบ

"นั่นแหละ เพราะงั้นนี่องฉาน่าคิดว่ามันจะพูดภาษาคนกับเขารู้เรื่องหรือ"

"แหม คำว่ารักไม่ได้สำคัญที่คำพูด แต่สำคัญที่การพูดต่างหากละคะ ไม่ว่าพี่เกมจะพูดภาษาอะไร แต่พี่เกมพูดด้วยตัวเองในแบบของตัวเอง ก็ทำให้คนฟังสัมผัสถึงความจริงจังและจริงใจได้แล้วละคะ"

แม้ตัวคนพูดจะมีอัตราความน่าเชื่อถือติดลบ หากประโยคแสนดีจนสะดุดหูนั้นก็ดูเป็นเหตุเป็นผลเกินกว่าจะมองข้าม จึงกล่อมให้คนฟังทั้งหลายทำท่าคล้อยตามได้ไม่น้อย

"แต่ถ้าพี่เกมไม่มั่นใจ กลัวพี่มันไม่ฟังหรือไม่เชื่อ ก็ต้องสร้างสถานการณ์คะ" หญิงสาววาทบท้าย ซึ่งหากใครสังเกตลึกลงไปจะเห็นแววตาคู่ นั้นแวววับขึ้นอย่างนี้กสนก

"ยังงัย"

ใบหน้าที่ยิ้มกริ่มกริมเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นล่ำปากใจเล็กลงเมื่อเธอแสวงถอนใจเบาๆ "เฮ้อ จริงๆ แล้วฉาน่าเป็นคนแสนดี เรียกร้อยหลายๆ เลยนะคะ ไม่ค่อยถนัดเรื่องแผนกงแผนการอะไรนี่หรือก๊ะ แต่เห็นแก่พี่พิทที่สงสารเพื่อน ฉาน่าจะพยายามนะคะ"

กองพลฟังแล้วเกิดอาการคันไม้คันมืออยากเขย่าศิระสะวเรียบร้อยขึ้นมาตีตมัด แต่เมื่อยังต้องฟังพาอาศัยในฐานะที่เป็นผู้หญิงคนเดียวในที่นี้ จึงได้แต่แยกเขี้ยวยิ้มอย่างอดทน

"พวกพี่เชื่อแล้วจะ ไม่ต้องอาร์มภบทมากก็ได้"

กระนั้นหญิงสาวก็ยังไม่ปรึกษาใครกับจะรอให้คนสำคัญออกปากด้วยตัวเองก่อน พาดนาสน์จึงต้องรีบพูดตามใจคนเล่นตัว

"เฮ้อ จะว่าอะไรก็ว่าไป คนอื่นรอฟังอยู่"

อีกฝ่ายยิ้มอย่างพอใจแล้วค่อยเฉลยสิ่งที่คิดไว้ "คือจ๊ะ เตียวเราไปดักที่มนตรงที่นัดเจอกัน พวกพี่โทรบอกคนอื่นให้แกล้งเดินแยกตัวออกมาก่อน ให้พี่มามาที่จุดนัดพบคนเดียว แล้วเจอหน้ากำลังยืนร้องไห้สารภาพรักกับพี่เกมอยู่ ที่นี้พี่เกมก็ปฏิเสธหน้า แล้วก็บอกว่ารักพี่มึงคะ"

คนรอบข้างที่ตั้งใจฟังแผนการอย่างคาดหวังถึงกับนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนกลอกตามองหน้ากันราวกับอยากครางประสานเสียงเป็นสุภาซิดโบราณที่ว่า... คบเด็กสร้างบ้านจริงๆ เลยกู!

"หน้าเอ๊ย แล้วไอ้บ้าที่ไหนจะเชื่อ ใครๆ ก็รู้ว่าเราชอบนายพิท"

"อันนั้นก็ถูกต้องคะ ใครๆ ก็รู้... ไซ้ห้อยคะพี่พิท" ณันดาอ้อมร่าอย่างถูกใจพร้อมส่งตาวานให้เจ้าของชื่อที่ถูกพาดพิงซึ่งนั่งอึ้งอยู่หนึ่งที่ แล้วหันกลับมาอธิบายต่อ "จริงอยู่ว่าคนปกติก็คงไม่เชื่อหรือคะ แต่กับไอ้บ้า เอ๊ย คนมีพิรุณในใจเนี่ย เห็นฉากสารภาพรักกับคนที่ตัวเองมีใจด้วยแบบนี้เข้าไปก็ต้องมีวูบๆ บ้างแหละคะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าสาวคนนั้นสวยและแสนดีด้วยละก็รับรองว่ายิงออกอาการแน่ๆ ค่ะ"

อรรถณท์ที่ทำหุวนลมกับประโยคสุดท้ายซึ่งคนพูดแอบหยอดลูกหยอให้ตัวเองหน้าตาเฉยค่านขึ้น "แต่มันการ์ตูน การ์ตูน พล็อตยอดนิยมนะหลายๆ นะ"

"อันแน่ พี่อรรถเป็นแฟนพันธุ์แท้การ์ตูนผู้หญิงไซ้ห้อยคะเนี่ย รู้ดี รู้ลึก รู้จริงมากๆ" เจ้าของแผนการว่า แล้วรีบเสริมต่อก่อนที่อีกฝ่ายจะรู้ว่าถูกหลอกกัดเข้าให้ "ก็การ์ตูนสิคะ ผิดตรงไหน การ์ตูนนี่แหละคะความฝันของผู้หญิง"

ท่าที่ไม่ไว้วางใจของผู้สมรู้ร่วมคิดทั้งหมดไม่เป็นอุปสรรคต่อความมั่นใจ

และความมุ่งมั่นของหญิงสาวเลยแม้แต่น้อย เพราะเจ้าตัวยังคงย้ำและยืนยันอย่างหนักแน่นด้วยรอยยิ้มกว้างขวางสุดๆ

"เอาน่า เชื่อก่อนน่าจะอะนะ... ไม่มีใครเข้าใจหัวอกลูกผู้หญิงได้ดีเท่าผู้หญิงสวยๆ ด้วยกันนะคะ"

พาดมสน์ที่นั่งนั่งฟังลอบถอนหายใจอีกครั้ง... จะไม่น่าเชื่อที่สุดก็เพราะประโยคสุดท้ายนี้แหละ รู้ตัวบ้างมั๊ยเนี่ย!

แม้จะยังเคลือบแคลง สงสัย ไม่วางใจ และรู้สึกมีเงา กับแผน 'ฉากสารภาพเพื่อรัก' ของณัฏฐา แต่สุดท้ายทุกคนก็ยอมเข้าประจำที่ตามที่ตกลงกันได้ จุดนัดพบคือสวนสาธารณะที่อยู่ห่างจากร้านเช่าเรือและจักรยานไปเพียงสามช่วงถนน สนามหญ้าสีเขียวสดกว้างขวางมีพื้นที่ด้านหน้าติดถนนและโอบล้อมด้วยทิวไม้ด้านหลัง มีชุดโต๊ะเก้าอี้ไม้สีน้ำตาลจางๆ วางไว้เป็นระยะบริเวณบ่อน้ำที่อยู่ริมสนามด้านหนึ่ง เนื่องจากเป็นช่วงเวลาเย็นที่คนส่วนใหญ่กำลังเดินทางกลับบ้านทำให้สวนแห่งนี้มีผู้คนผ่านไปมาบางตา

ตัวละครเอกทั้งคู่เลือกทำเลเป็นม้านั่งตัวหนึ่งใต้ต้นไม้ใหญ่ที่เพิ่งผลิบานสีอ่อนสวย ส่วนบรรดาผู้ชมถูกคุณผู้กำกับซึ่งควบตำแหน่งนางเอกด้วยสั่งให้ไปแอบดูอยู่ที่โต๊ะหลังโหนดินที่อยู่ไม่ไกลแต่อาศัยว่าเป็นมุมลับตา

"মনกำลังเดินมาแล้ว ส่วนคนอื่นๆ ถูกไฟโจัดึงไปอีกทาง"

กองพลบอกหลังรับโทรศัพท์แจ้งความเคลื่อนไหวของกลุ่มเป้าหมายจากอรรถนทร์ซึ่งทำหน้าที่อธิบายแผนให้จิดติ สีหน้าเขาดูมีเงาเพราะยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ว่าบ้าหรือเมาก็ยอมเล่นละครฉากนี้

"พี่เกมอย่าทำหน้าที่ฉลาดน้อยสิคะ เดี่ยวพี่มันก็สงสัยหอรอก"

คุณผู้กำกับเฉพาะกิจเอ็ดเสียงเบาพลงชะง่อนชะง่างไปทางที่মনธิดาจะเดินเข้ามา ทันใดนั้นสายตาก็เหลือบเห็นเป้าหมาย หญิงสาวจึงรีบปิดหน้าระเบิดเสียงสะอื้นออกมาทันที

"ฮือ พี่เกมใจร้าย พี่เกมไม่สงสารណ່ာเลย"

ทั้งที่เตี้ยมกันไว้ดีบติ กองพลก็ยังคงตกใจกับเสียงร้องไห้อย่างกะทันหันนั้นไม่ได้ ภาพคนตรงหน้าที่คร่ำครวญราวกับถูกทำร้ายให้เจ็บปวดเหลือแสนนั้น ดูเหมือนจริงจนเขาตื่นตะลึง หากเมื่อได้ยินประโยคที่ตามมา คำว่าตาเหลือกคงเป็นนิยามที่ดีที่สุด

"พี่เกมสารภาพรักกับណ່ာต่อหน้าพี่ทั่ได้ยังไง ฮือๆ"

...หา!

ไม่เพียงแต่ตัวละครในฉากที่อ้าปากค้าง บรรดาผู้แอบชมที่ซ่อนตัวกันอยู่ไม่ห่างกึ่งนงไปตามๆ กัน

...เฮ้ย ทำไมกลายเป็นไอ้เกมสารภาพรักล่ะ!

"ฮือ...อยู่ดีๆ พี่เกมมาบอกรักอย่างนี้ ណ່ာไม่สบายใจนะคะ ฮือ"

มนธิราชะงักเท่าที่กำลังก้าวเข้ามาหาคนทั้งสองทันทีที่ได้ยินคำพูดของสาวรุ่นน้อง หญิงสาวมองเหตุการณ์สะท้อนอารมณ์ตรงหน้าด้วยแววตาวูบไหว และเมื่อดวงตานั้นสบประสานเข้ากับชายหนุ่มที่ยืนละล้าละลังอย่างทำอะไรไม่ถูก เธอก็เอ่ยขอโทษที่เสียมารยาทด้วยเสียงแผ่วเบาและหันหลังเพื่อเดินจากไป

"เดี๋ยวลิมน"

กองพลคว้าแขนบางของเธอเอาไว้ รอยหม่นเศร้าตัดพ้อที่เคลือบแคลงบนใบหน้าอีกฝ่ายทำให้เกิดอาการหายใจติดขัด หากไม่อาจเอ่ยปากได้อย่างที่ใจต้องการ "มันไม่ใช่อย่างที่মনได้ยินนะ เอ่อ...คือว่า...คือ..."

ณันดาปล่อยโฮออกมาอีกทันที "พี่เกมยังเคลียร์กับណ່าไม่จบเลยนะคะ บอกมานะว่าสารภาพรักอย่างนี้ทำไม"

"พี่ไม่ได้ทำ!" อีกฝ่ายปฏิเสธเสียงดังเพื่อเอาชนะเสียงร้องไห้อันสับสนแกว่งวุ่น "พี่รักมน ใครๆ ก็รู้ พี่จะสารภาพรักกับណ່าได้ไง"

คำประกาศอันหนักแน่นนั้นก่อให้เกิดความเงิบกริบตามมา

"คือจริงๆ แล้วตกลงกันว่าพอมนเดินมา ฅณาผ่าจะต้องสารภาพรัก แล้วให้อั๊กเกมปฏิเสธ แต่ที่อยู่ดีๆ ก็โพล่งออกมาว่าให้อั๊กเกมสารภาพเฉยเลย"

"แหม จะให้ชี้ชี้ขี้ขี้พูดได้ไงคะคำนั้น ฅณาผ่าพูดคำว่ารักได้กับคนแคคนเดียวเท่านั้นแหละคะ" พูดแล้วก็ไม่พลาดที่จะหันไปยิ้มหวานให้กับ 'คนเดียว' คนนั้น ซึ่งเจ้าตัวก็ทำหน้าที่เมื่อยอย่างรู้เท่าทันว่าเจ้าหล่อนจะต้องไม่ปล่อยโอกาสนี้เป็นแน่

...นั่นไงล่ะ ถนัดนักให้อั๊กจิบหมุ่มในที่สาธารณะนี่

"ก็แล้วทำไมต้องทำเรื่องให้วุ่นวาย บอกกันธรรมดาๆ ก็ได้"

"ผมกลัวมันจะไม่ยอมฟัง หรือถึงฟังก็อาจจะไม่เชื่อ เลยต้องทำตามแผนที่ฅณาผ่าวางให้" กองพลบอกด้วยใบหน้าเขินๆ แต่ไม่วายทำตาเชื่อมส่งให้คนรัก ซึ่งคำตอบนั้นทำให้กัลดันโพล่งความจริงที่แอบซ่อนไว้อีกข้อหนึ่งอย่างอดไม่ได้

"จะไม่ฟังได้ไง ยายมนก็ชอบนายเกมอยู่ แต่ไม่กล้าพูดเพราะเกมมันเด็กกว่า"

พูดจบเสียงอุทานก็ดังขึ้นในหมู่หมุ่มๆ ในขณะที่พาดานาส์เริ่มรู้สึกสังหรณ์ประหลาด ส่วนคนพูดก็ถูกมนธิดาที่หน้าเห่อสีขึ้นกะทันหันระดมฝ่ามือใส่อย่างไม่ยั้ง

"อ๊วย พอแล้วๆ ทำเขินไปได้ พวกผู้หญิงรู้จักหมดตั้งนานแล้ว ฅณาผ่าไม่รู้หรือ" ท้ายประโยคที่สาวใหญ่ของกลุ่มหันไปถามฅณาผ่าที่กำลังจิ้มกุ่มอย่างเนื้อแน่นขึ้นสุดท้ายใส่ปากอย่างเอร็ดอร่อย

"รู้ค่ะ"

"อ้าว แล้วทำไมไม่บอก" กองพลร้องขึ้น

"บอกธรรมดาที่ไม่สนุกสิคะ" จอมวางแผนตอบหน้าตาเฉยก่อนโบกมือเรียกพนักงานเพื่อขอสิ่งอาหารหวานมาล้างปาก ปล่อยให้คนฟังนั่งมองหน้าอ้าปากค้างกันเป็นแถว ส่วนพาดานาส์นั้นก็ไม่ได้คลั่งนั่งสายหน้าอย่างเวทนาตัวเอง

...ตกหลุมยายตัวแสบอีกจนได้!

กิจกรรมปิดท้ายของค่ำคืนนั้นคือการเดินเล่นในย่านช้อปปิ้งประจำเมือง ร้านรวงต่างๆ ในอาคารที่มีความสูงไม่เกินสามชั้นขนาดสองฝั่งถนนขนาดสองเลน สินค้าที่จำหน่ายมีทั้งของที่ระลึก ของแต่งบ้าน เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย หนังสือมือสอง ไปจนถึงอาหารและขนมต่างๆ

แสงไฟสีนวลจากบ้านเรือนและร้านค้า รวมถึงที่ประดับอยู่ตามทางเดิน นอกจากจะแต่งแต้มให้เมืองนี้มีสีสันจับตาขึ้นแล้ว ยังทำให้อากาศซึ่งเย็นลงในเวลากลางคืนดูเหมือนจะอบอุ่นขึ้นจนคนที่ควรจะเหน็ดเหนื่อยกับการตระเวนเที่ยวทั้งวันยังมีเรี่ยวแรงเดินเก็บบรรยากาศไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้เบื่อ

เมื่อเดินผ่านร้านไอศกรีมที่ติดป้ายเชิญชวนไว้ด้านหน้าว่าเป็นสูตรดั้งเดิมของท้องถิ่นนี้ คนช่างกินอย่างอรุณนันทิจึงออกปากชวนเพื่อนๆ เข้าไปลิ้มลอง หากกระเพาะซึ่งเต็มอิมด้วยอาหารพร้อมขนมหวานสารพัดเค้กที่เพิ่งรับประทานเข้าไปทำให้มีเพียงจิตติและพาดานส์รับคำชวนนั้น โดยปล่อยให้คนอื่นๆ ล้วงหน้าไปก่อน

"สวัสดิ์ตอนค่ำอะ" หญิงวัยกลางคนท่าทางใจดีที่เคาน์เตอร์ในร้านทักทายขึ้นด้วยรอยยิ้มพลางละมือจากการรวบรวมอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อเก็บเข้าที่

"กำลังจะปิดร้านแล้วหรือเปล่าครับ ถ้ามันต้องขอโทษด้วย" พาดานส์พูดขึ้นเมื่อพอจะเดาได้ว่าเธอกำลังทำอะไร

"ไม่เป็นไรค่ะ แค่นี้เริ่มๆ จะเก็บ ต้องการไอศกรีมหรือเปล่าคะ"

เธอพยักหน้าเชิญชวนให้พวกเขาเลือกรสชาติไอศกรีมหลากสีในตู้เย็นอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะลงมือตักเกล็ดน้ำแข็งสีสวยเนื้อเนียนเป็นลูกกลมใหญ่บรรจุใส่ถ้วยกระดาษให้จนแน่นถ้วย

"แถมพิเศษก่อนปิดร้านล่ะ"

เมื่อได้รับของและจ่ายเงินเป็นที่เรียบร้อย ชายหนุ่มทั้งสามก็พากัน

เดินออกจากร้าน หากก่อนที่จะก้าวพ้นประตูพาดผ่านก็เหลือบเห็นแจกัน ซึ่งมีดอกไม้มักอยู่เพียงหนึ่งดอกวางอยู่ที่ขอบหน้าต่าง จึงเอื้อมมือไปหยิบ และนำไปยื่นให้หญิงวัยกลางคนคนนั้น

"อันนี้ลืมเก็บหรือเปล่าครับ"

เธอเงยหน้าขึ้นมองก่อนอุทาน "โอ จริงด้วย เกือบไปแล้ว ขอบใจมากจ้ะ"

ชายหนุ่มยิ้มและค้อมหัวให้เล็กน้อย แต่เมื่อจะผละจากไปอีกครั้ง เธอก็นำดอกไม้ที่เหลือในแจกันนั้นให้เขา

"ช่วยรับไปหน่อยนะคะ ฉันจะได้ไม่ต้องทิ้งมัน"

...ดอกคาร์เนชั่นสีชมพูจางจนเกือบขาวขลิบปลายกลีบด้วยสีม่วงบนก้านบางหากตั้งตรงอย่างแข็งแรง สง่างาม

เขายิ้มอีกครั้งเมื่อคิดถึงใครอีกคนที่ให้ความรู้สึกคล้ายกับดอกไม้ชนิดนี้...
ยายเด็กเปรี้ยวหวานจอมแสบ

พาดผ่านเดินถือถ้วยไอศกรีมและดอกไม้ออกไปสมทบกับเพื่อนที่กำลังเตรียมตัวกลับที่พัก เมื่อณันดาหันมาเห็นภาชนะถ้วยโตในมือก็รีบปราดเข้ามาหา ปลอบยให้เพื่อนคนอื่นเดินนำหน้าไปก่อน

"พี่พักกินอะไรค่า"

"ไม่ต้องถาม ไม่ให้กิน" ชายหนุ่มปฏิเสธอย่างรู้ทันเพราะเคยชินกับการขอมีส่วนร่วมในทุกๆ เรื่องที่เขาทำของเธอ

"ไม่ได้จะกิน แค่ขอชิมคำนึง"

"ไม่ให้ เมื่อกี้พี่ถามแล้วเราบอกไม่เอาเอง"

"ก็ถ่าน่าอืม แต่อยากชิมนี่คะ น้า... นิดดดเดี๋ยวเอง" หญิงสาวอ่อนเสียงเล็กเสียงน้อยพร้อมทำมือประกอบคำพูด

"ไม่" เขายืนยันคำเดิม แล้วยื่นของในมืออีกข้างไปให้ "เอานี้ไปแทนละกัน"

เนื่องจากเมื่อครู่พาดผ่านถือดอกไม้ด้วยการหนีบก้านไว้ระหว่างข้อนิ้ว โดยมีถ้วยไอศกรีมบังหน้า เธอจึงไม่ทันเห็นว่ามีของอีกอย่างอยู่ในมือ และเมื่อ

เขายื่นมันออกมา เธอจึงได้แต่ยื่นมองหน้าเขาสลັบกับดอกไม้ที่สวยงามด้วยดวงตาที่เบิกโตยิ่งกว่าไข่มุกเพราะความคาดไม่ถึง

"ถือว่าเป็นรางวัลสำหรับแม่สื่อแล้วกัน ถึงจะทำเรื่องยุ่งไปหน่อย แต่ผลออกมาดี ยกผลประโยชน์ให้" เขาพูดโดยอ้างเหตุผลที่เพิ่งคิดได้สดๆ ร้อนๆ หญิงสาวยังคงยืนนิ่งจนเขาต้องย้ำอีกครั้ง

"ไม่เอาเหรอใจ"

"เอาค่ะ เอา" เธอรีบรับรางวัลจากมือเขาแล้วทำท่าปลาบปลื้มอย่างออกนอกหน้า จนคนให้ได้แต่ส่ายหน้าอย่างไม่เข้าใจว่าทำไมถึงต้องดีใจขนาดนี้ กับดอกไม้ธรรมดาเพียงดอกเดียวที่ไม่ได้มีราคาค่างวด และเขาเองก็ไม่ได้ตั้งใจซื้อหามาให้เป็นพิเศษแต่อย่างใด

"พี่ไม่ได้ซื้อหรือคะ ไปฉกฟรีมาจากร้านไอติม ไม่ต้องทำหน้าที่ใจขนาดนั้นก็ได้"

ณันดายิ้มหน้าบาน ส่วนหัวใจนั้นทั้งบานและฟูฟ่องยิ่งกว่า "ไม่เป็นไรหรอกคะ เอามาจากที่ไหนไม่สำคัญ เพราะสิ่งสำคัญกว่าคือพี่พัวเป็นคนให้ ฉาน่า ขอขอบคุณนะคะ"

พูดจบเธอก็ยกดอกไม้ชิ้นนั้นขึ้นจรดจุมด้วยความทะนุถนอม ทั้งที่มันไม่มีกลิ่น... หากสำหรับคนรับแล้วมันช่างหอมชื่นใจยิ่งนัก ต่อให้เอาดอกไม้ราคาแพงลิบทั้งสวนมาแลก เธอก็จะขอเลือกดอกไม้ไร้กลิ่นดอกเดียวนี้เท่านั้น

"หนาวมัย" ชายหนุ่มถามขึ้นอีกเมื่อเหลือบเห็นมือเล็กที่ประคองดอกไม้ราวกับของมีค่าที่นั่นเปล่าเปลือย

หญิงสาวยิ้มพลงส่ายหน้า หากเขาก็กังเอื่อมมาจับมือเธอเบาๆ

"มือเย็นขนาดนี้ยังว่าไม่หนาวอีก" ว่าแล้วก็ล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตเพื่อหยิบถุงมือของตัวเองส่งให้

"แล้วพี่พัวไม่หนาวหรือคะ เพิ่งกินไอติมไปด้วย"

"ไม่เป็นไรหรอก แค่นี้เอง ที่หยิบติดมาก็เพื่อให้เรานั้นแหละ รู้ตัวว่า"

มือเย็นง่ายแต่ไม่ยอมพกถุงมือ"

รอยยิ้มบนริมฝีปากยิ่งเปิดกว้างขึ้น ดวงตาทอประกายอ่อนหวานกับความหวังใยเอาใจใส่เช่นที่เขามีให้มาตลอด

... พี่พ่่าน่ารักแบบนี้ จะไม่ให้ฉันน่ารักได้ไงคะ

เธอก็้มมองถุงมือผ้าเนื้อนุ่มซึ่งตนเองรับมาสวมเรียบร้อยก่อนดึงออกหนึ่งข้างเพื่อส่งกลับให้เจ้าของ

"แบ่งกันใส่คนละข้างแล้วกันนะคะ"

"ไม่เป็นไร ให้นำใส่ไปเถอะ"

แต่เมื่อหญิงสาวยังไม่ยอมละความพยายามในการยื่นของกลางคืนให้เขา พาดนาสน์ที่รู้นิสัยดื้อดึงของอีกฝ่ายเป็นอย่างดีจึงต้องรับมาสวมไว้ ก่อนจะไปเอื้อมไปคว้ามือบางมากุมกระชับไว้ในมือใหญ่ไปตลอดทาง

ใต้ท้องฟ้ากว้างสีดำนท้ออันเคลื่อนไปด้วยแสงระยิบของดวงดาวที่เห็นได้ชัดเจนกว่าเมืองใหญ่ บรรยากาศอบอุ่นอ่อนหวานในเมืองเล็กๆ แห่งนี้เป็นเหมือนความฝันแสนดีที่เธอจะขอชิมชั้บและประทับมันเอาไว้ในใจตลอดไป

วันรุ่งขึ้นหนุ่มสาวทั้งหมดตื่นแต่เช้าเพื่อเช็คเอาท์ออกจากที่พัก ตามกำหนดการที่วางแผนไว้พวกเขาจะไปเดินเที่ยวบริเวณท่าเรือใหญ่ซึ่งทอดตัวตามแนวชายหาดอันเป็นจุดท่องเที่ยวขึ้นชื่ออีกแห่งของเมืองนี้ก่อนจะเดินทางกลับในช่วงบ่าย

ท้องฟ้าใสสีจืดกับแสงแดดเจิดจ้าทำให้อากาศวันนี้สดใสร่มเย็นและอุ่นสบายไม่แพ้เมื่อวาน นอกจากร้านรวงซึ่งตกแต่งตามสไตล์พื้นเมืองที่เรียงรายตลอดแนวยาว ยังมีทางเดินที่โค้งเลียบชายหาดให้เดินออกไปชมวิวและรับลมทะเลสลั้บเป็นระยะ

ทิวทัศน์อันสวยงามทำให้บรรดานักท่องเที่ยวไม่รอช้า แยกตัวกันเก็บภาพในมุมต่างๆ อย่างเพลิดเพลิน ก่อนที่ใครคนหนึ่งจะผล่อออกปากเรียกณั้ันดา

เป็นนางแบบจำเป็นให้ มหกรรมโพลีเมียอายจึงเริ่มต้นขึ้น

หญิงสาวเปลี่ยนทำให้เพื่อนๆ ถ่ายรูปได้สารพัดแบบ ทั้งยืน นั่ง เดิน บิด กระโดด ไม่เว้นแม้แต่การนอนกึ่งลงกับพื้น รวมถึงการปั้นหน้าหลากหลายอารมณ์ เช่น การทำแก้มป่อง ขยิบตา แยกเขี้ยว ยิงฟัน ดึงหน้าเหวียง และ แสร้งว่าผลอย่างเป็นธรรมชาติ

ผ่านไปเพียงไม่กี่นาที บรรดาตากล้องซึ่งตอนแรกมีเพียงเพื่อนในกลุ่มที่เล็กถ่ายภาพวิวหันมารัวชัตเตอร์ใส่ดารานักกล้องคนนี้ ก็เริ่มเพิ่มจำนวน โดยมีคนแปลกหน้านอกกลุ่มที่เดินผ่านมาเห็นแล้วเกิดชอบอชอบใจกับนางแบบผู้เปลี่ยนท่าโพลีผลาดๆ อย่างไม่เหน็ดเหนื่อยเข้าร่วมด้วยจนกลายเป็นชนมุงกลุ่มใหญ่

ฝ่ายเพื่อนๆ ของนางแบบจำเป็นเห็นผู้ชมที่มากขึ้นเรื่อยๆ ก็เริ่มสะกิดกันหาทางสลายตัว พาณาสน์จึงทำหน้าที่เรียกหญิงสาวผู้เป็นศูนย์กลางความสนใจแล้วส่งสัญญาณว่ากำลังจะโยกย้ายไปจุดอื่นบ้าง

"ขอโทษนะคะ"

เสียงของใครคนหนึ่งดังขึ้นเรียกให้ณัณดาหันไปยั้งที่มาและได้พบว่า เป็นหญิงสาววัยรุ่นชาวตะวันตกซึ่งยืนอยู่กับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันอีกสองคน

"ฉันชื่อเจนนิเฟอร์ค่ะ พวกเรากำลังทำโปรเจกต์ส่งประกวดอยู่ชิ้นหนึ่ง อยากจะรบกวนขอความช่วยเหลือจากคุณได้มั๊ยคะ"

สาวผมน้ำตาลแดงแนะนำตัวแล้วอธิบายถึงรายละเอียดความช่วยเหลือที่ต้องการ นั่นคือโครงการประกวดคลิปวิดีโอเพื่อโปรโมตการท่องเที่ยวของเมือง โดยที่พวกเธอใช้แนวคิดเกี่ยวกับความรักในหลากหลายรูปแบบมาโยงเข้ากับสถานที่ต่างๆ ซึ่งสิ่งที่จะให้ณัณดาช่วยก็คือเป็นดารานักเต้นหน้ากล้องและถามคำถามหนึ่งข้ออันจะนำมาซึ่งคำตอบที่เป็นคำบอกรักที่น่าประทับใจที่สุดได้

ณัณดาเหลือบมองชายหนุ่มข้างตัวอย่างขอความเห็น ก่อนตอบตกลงเมื่อไม่เห็นว่ามีที่ท่าจะปฏิเสธแต่อย่างใด

อีกไม่กี่นาทีต่อมาที่ทีมงานของเจนิเฟอร์ก็เตรียมการเสร็จสรรพ ทั้งกล้องไมค์ และหน้าม้าที่ไมรู้ไปสรรหามาจากที่ไหนตั้งแต่เมื่อไหร่ เมื่อทุกคนพร้อมในตำแหน่งของตัวเองแล้ว หญิงสาวก็สั่งเดินกล้องและพูดเกริ่นนำเล็กน้อย ก่อนจะยื่นไมค์มาให้ณัฏฐาตามคำถามที่เตรียมไว้

"สมมติว่าฉันเป็นมนุษย์ต่างดาวนะคะ...แน่นอนว่าต้องเป็นประเภทที่สวยและแสนดี ฉันยานแตกและหลงมาบนโลก ฉันพูดภาษามนุษย์ไม่ได้ สื่อสารอะไรกับใครไม่ได้ แล้วคุณเป็นคนแรกที่ได้เจอฉัน คุณจะสอนฉันพูดอะไรเป็นคำแรกคะ"

คำถามนี้นอกจากตัวคนถามและเจนิเฟอร์แล้วไม่มีใครรู้มาก่อน ดังนั้นเมื่อถามจบจึงเกิดเสียงฮือฮาขึ้นไม่น้อย พิธีกรสาวให้เวลาหน้าม้าหนุ่มทั้งสามคนคิดคำตอบอีกเล็กน้อยก่อนจะยื่นไมค์ให้ตอบรายบุคคล

"เอ่อ...สวัสดิ์มั้งครับ" ชายหนุ่มคนแรกตอบง่าย ๆ เหมือนไม่สามารถหาคำตอบอื่นได้ทัน

"ทำไมล่ะคะ"

"เพราะ...You had me at hello*" คำตอบที่ยกเอาประโยคเด็ดจากภาพยนตร์ยอดนิยมนั้นเรียกเสียงเฮได้ในทันที

เมื่อถึงคราวชายหนุ่มคนที่สอง เขาพูดด้วยท่าทีเชื่อมั่นในคำตอบของตัวเองอย่างยิ่ง "รักครับ ผมจะสอนให้เธอพูดคำว่ารัก เธอจะได้บอกรักผมตลอดไป"

เสียงปรบมือเบาบางจากผู้ชมโดยรอบบอกให้รู้ว่าคำตอบนั้นอาจจะธรรมดาเกินไปหน่อยเลยยังไม่ถูกใจนัก จนมาถึงผู้ร่วมรายการคนสุดท้าย

"ไม่สอนครับ" เขาตอบยิ้มๆ "เพราะผมคงไม่ยอมให้เธอไปพูดกับคนอื่น"

"อ้าว แล้วคุณจะถูกกับเธอยังไงล่ะคะ"

"เราจะคุยกันด้วยหัวใจใจครับ" พูดจบเขาก็โค้งรับเสียงปรบมือและ

* ประโยคจากภาพยนตร์เรื่อง Jerry Maguire

การเป่าปากอย่างถูกใจจากผู้ชมเป็นการขอบคุณ

เจนนิเฟอร์ถือไมค์กลับมาหาฉันทาอีกครั้ง แล้วก็เห็นว่าหญิงสาวกำลังจ้องมองไปที่ใครอีกคนหนึ่งอย่างเอาเป็นเอาตาย

"มองอะไรอยู่คะ"

"กำลังส่งกระแสดิจเรียกคนบางคนออกมาตอบค่ะ"

คำพูดนั้นทำให้พิธีกรสาวหันมองตามสายตาของเธอไปจนเจอชายหนุ่มอีกคนยืนกอดอกในกลุ่มผู้ชม และเมื่อเพื่อน ๆ เข้าใจความต้องการของฉันทา สารพัดมือก็ร่วมด้วยช่วยกันทั้งผลักทั้งดันเขาให้ออกไปยืนกลางวงล้อมกับชายหนุ่มอีกสามคนทันที

พาดมสน้อยอยากยกมือกุมขมับเป็นอย่างยิ่ง เขาควรจะต้องสั่งหรั่งของตัวเองตั้งแต่ได้ยินโจทย์จากยายตัวแสบและหาทางผ่านไปตั้งแต่ตอนนั้น หากสายตาคู่หนึ่งที่เหลือบมองมาเป็นระยะทำให้เขาไม่กล้าขยับตัวไปไหน เพราะไม่อาจเดาใจเจ้าหล่อนได้ว่าจะโหวกเหวกโวยวายขึ้นมาให้เสียเรื่องหรือไม่ จึงยังคงยืนเสียวสันหลังวาวๆ อยู่ที่เดิมจนแม่เจ้าประคุณส่งสัญญาณกดดันมาทางสายตานั้นแหละ

เขาลอบถอนหายใจอย่างนึกปลง ปลอบตัวเองว่าไหนๆ ก็ออกมาแล้วก็คงต้องตอบๆ ไปให้จบ ไม่งั้นยายตัวยุ่งคงไม่ยอมปล่อยให้เขารอดพ้นไปจากตรงนี้แน่

"ผมจะสอนให้เธอพูดชื่อผมเป็นคำแรกและคำเดียว เพื่อที่เธอจะได้เรียกแต่ชื่อผมคนเดียวตลอดไป"

เมื่อประโยคสั้นสุดลงเสียงปรบมือก็ดังขึ้นเกรียวกราว หากคนพูดกลับไม่ได้ยิน เพราะในระหว่างที่เอ่ยตอบเขาได้ประสานตากับหญิงสาวเจ้าของคำถามโดยบังเอิญ ชั่วครู่ที่ดวงตากกลมโตที่ส่อแววอัศจรรย์ใจหากแฝงไปด้วยความอ่อนหวานเต็มเปี่ยมราวกับมีพลังลึกลับดึงดูดให้เขาไม่อาจจะสายตาไปได้ จนในที่สุดริมฝีปากสีดิสโก้แยมยั้มอย่างเต็มที่ ใบหน้านวลกระจ่างเรือสีขึ้น

ด้วยความยินดี และกว่าที่เขาจะรู้สึกตัว ไมเคีในมือเจนนีเพอร์ก็อยู่ตรงหน้า
ณันดาอีกครั้ง

"ท่าทางคุณจะได้คำตอบที่ถูกต้องแล้ว"

"ใช่ค่ะ"

"แล้วจะตอบเขายังไงดีคะ"

แววตาสุกใสสว่างวาวขึ้นอย่างระเริงผิดปกติ และถ้าสังเกตดีๆ จะเห็น
ความซุกซนที่ซ่อนอยู่ในนั้นค่อยๆ แสดงตัวออกมา สัญญาณเตือนภัยในสมอง
พาดผ่านร่องระงมขึ้นทันที

...เฮ้ย ไม่นะ!

หญิงสาวยกมือขึ้นชี้นิ้วไปยังบันลี้แตรมโปลีน* ซึ่งมีเสาสูงสองต้น
โผล่ขึ้นมากลางวงล้อมของฝูงชนในบริเวณใกล้เคียง

"ฉันจะประกาศชื่อเขาให้โลกได้รู้"

"ทำไมถึงเป็นชื่อเขา ไม่ใช่คำว่ารักล่ะคะ"

ณันดายิ้มกว้างใส่ตาชายหนุ่มเจ้าของคำตอบสุดท้าย "เพราะจากนี้ไป
ชื่อของเขาคือคำว่ารักของฉัน และทุกครั้งที่ฉันเรียกเขา แปลว่าฉันกำลัง
บอกรักเขาอยู่ค่ะ"

ว่าแล้วร่างบางนั้นก็ย่อตัวลงนอนส่ายบ่วงอย่างสวยงามหนึ่งครั้ง และ
วิ่งไปยังจุดหมายที่ปลายนิ้วเมื่อครู่ ก่อนที่คำว่ารักจะถูกกู่ก้องทั่วท้องฟ้ากว้าง
ราวกับจะให้โลกเป็นประจักษ์พยานของหัวใจดวงนี้

"พีพีทททททท... ณาณารักพีพีทที่สุดในโลกเลยนะค้าาาา"

แล้วทริปนั้นก็จบลงด้วยเสียงหัวเราะของคนรอบข้าง ในขณะที่เจ้าตัวคน
ก่อเรื่องต้องวิ่งล่อมหงำล่อมหลังง้อชายหนุ่มผู้โด่งดังขึ้นมาภายในเวลาไม่กี่นาที

* Bungee Trampoline เครื่องเล่นชนิดหนึ่ง ประกอบด้วยเตียงผ้าใบสำหรับกระโดดและสายยางยึดซึ่งยึดไว้กับ
เสาอะลูมิเนียม

ด้วยการถูกบอกรักกลางท้องฟ้าพร้อมพยานบุคคลร่วมเหตุการณ์นับร้อย
"พีพีทโกรธเธอคำ"

หญิงสาวชอยเท้าไล่ตามพาดานส์ที่เดินหนีหลังจากช่วงเวลาระทึก
ผ่านพ้นไปและฝูงชนละความสนใจจากพวกเธอแล้ว ตาโตแป้วกะพริบถี่ๆ อย่าง
อดอ้อ่น แล้วก็ถูกมือใหญ่ตีลงมาเบาๆ ที่หน้าผาก

"ไม่อายเขาบ้างหรือไงนะเรา" เขาถามด้วยใบหน้ามุ่มๆ คิ้วขมวดมุ่น
ถึงจะแอบยิ้มกับความร่าเริงสดใสของคนตรงหน้า แต่ก็อดนึกเคืองไม่ได้
ที่เป็นเหตุให้เขาต้องอับอายเพราะเสียงแซวจากคนรอบตัวทั้งคนรู้จักและ
แปลกหน้า แต่จะให้เดินหนีไประหว่างที่เธอกำลังเห็นฟ้าอยู่นั้นก็เป็นห่วงเกินกว่า
จะก้าวเท้าออกจากจุดนั้นได้ จึงต้องยืนกุมขมับยิ้มแหย่รับฟังเสียงปรบมือเป่าปาก
จนจบ

เธอก็ยิ้มพลางสั่นหน้า "ไม่ค่ะ ทำไมต้องอายล่ะคะ รักก็บอกว่ารัก
ไม่ใช่เรื่องน่าอายสักหน่อย"

"แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องไปป่าวประกาศให้รู้ทั่วโลกเลยนี่ เรื่องของคนสองคน"
"อันนั้นก็ใช่ค่ะ แต่ถ้าน่าอยากแสดงความมั่นใจด้วยใจค่ะ ที่สำคัญ
ต้องรีบบอกให้คนอื่นรู้ ว่าคนนี้มีเจ้าของแล้ว จะได้ไม่เกิดคนที่สาม สี และห้า
ตามมา" หญิงสาวบอกพลางยกคิ้วให้อย่างเจ้าเล่ห์ จึงถูกมือใหญ่ตีหน้าผาก
เข้าให้อีกที

"จะสนใจทำไม ถ้าคนสองคนรักกัน มือที่สาม สี หรือห้าอะไรของเรา
ก็ไม่มีผลหรอก"

จบประโยคนั้นคนทั้งก็กระโดดเกาะแขนขาแน่น ตาพราวระยับเป็นประกาย
อย่างถูกใจ

"ถ้างั้นก็แปลว่าพีพีทกับณัณณ์รักกันแล้วใช่ไหมคะ"

ชายหนุ่มจึงได้รู้ตัวว่าโดนสาวน้อยตัวแสบแกล้งเข้าให้อีกแล้ว

มหาวิทยาลัยในช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อนซึ่งแม้จะมีนักศึกษาลงทะเบียนเรียนไม่น้อย แต่ความพลุกพล่านกลับลดลงอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันที่อากาศร้อนจัดและแสงแดดแผดเผาเช่นนี้ ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ส่วนใหญ่จะสมัครใจหลบร้อนอยู่ในอาคารที่ติดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำมากกว่าจะออกมาเดินให้ความร้อนแรงของดวงอาทิตย์เผาผลาญร่างกาย

ณัฏฐาก็เป็นหนึ่งในนั้น หญิงสาวนั่งจิบชาแอปเปิ้ลเย็นอยู่ในร้านกาแฟอย่างสบายใจ หูก็ฟังเพลงจากโทรศัพท์มือถือ โดยที่มือก็พลิกหน้าหนังสืออ่านไปเรื่อยๆ ด้วย

"สบายใจเหลือเกินนะคุณผู้หญิง" เสียงหัวฟุ่มดั่งขึ้นพร้อมมือใหญ่ที่ถือวิสาสะเอื้อมมาดึงหูฟังออก "ผมคิดว่าจำไม่ผิดนะว่าเรานัดกันที่ห้องสมุดแล้วทำไมคุณโผล่มาอยู่ที่นี่"

"ก็ห้องสมุดแอร์เสียนี่" หญิงสาวพูดเรื่อยๆ ไม่มีที่ท่าอานาทรร้อนใจใดๆ กับใบหน้าขาวที่ขึ้นริ้วสีและอาการหอบเบาๆ ด้วยความเหนื่อยของคู่สนทนา

"แล้วทำไมไม่บอก ปล่อยให้ผมวิ่งหาทั่วห้องสมุดเลย"

"ก็แล้วทำไมไม่โทรมาล่ะ"

"ไ้อ้บ่าที่ไหนใช้โทรศัพท์ในห้องสมุดกันเล่า ผมนึกว่าคุณอยู่ห้องสมุด ถ้าโทรไปคุณก็จะโดนดู ผมก็ไม่กล้าโทรสิ"

ฟังเหตุผลแล้วก็ต้องยอมรับว่าเถียงได้ยาก เธอจึงยกไหล่และเปลี่ยนประเด็นหน้าตาเฉย "เอาน่า ยังไงก็เจอกันแล้วไง คนมาสายไม่มีสิทธิ์บ่นนะ"

"ผมสายแค่ห้านาที แต่อีกสิบห้านาทีเนี่ยเพราะผมต้องวิ่งตามหาคุณต่างหาก"

"ก็แล้วไ้อ้ห้านาทีนั้นเรียกว่าสายหรือเปล่าล่ะ"

ชายหนุ่มทำท่าฮึดฮัดเพราะอยากเถียงแต่ไม่อาจทำได้ จึงทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้ตรงข้าม ใบหน้าขาวจัดตัดด้วยเครื่องหน้าคมเข้มและดวงตาสีเทาอ่อน ซึ่งเป็นส่วนผสมอันลงตัวของสองชนชาติคนละฟากฝั่งทวีปทำให้เขาจัดเป็น

หนึ่งในผู้ชายหน้าตาดี เสียแต่ชอบทำหน้าอยู่สองแบบ นั่นคือกวนประสาท กับขาดอารมณ์ขัน

เซนย์เป็นลูกครึ่งจีน-อเมริกัน บิดาของเขาเป็นคนจีนที่อพยพมาตั้งรกรากที่สหรัฐอเมริกาพร้อมกับพี่ชายและพี่สาวอีกสี่คนตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น ด้วยสติปัญญา ความสามารถ รวมถึงความอดทนหาแพคเกจของห้าพี่น้องจากทรัพย์สินจำนวนไม่มากที่พกติดตัวมา ก็ได้ตั้งอกเจยเป็นธุรกิจครอบครัวที่มั่นคงและกว้างขวางแตกแขนงออกไปเรื่อยๆ จนวันนี้ได้กลายเป็นหนึ่งในตระกูลเศรษฐีที่นักธุรกิจเฝ้าจ้องการต่างรู้จักดี

ณ อันตาได้รู้จักกับเขาในห้องเรียนวิชาหนึ่งตั้งแต่เทอมแรกที่เข้าเรียนที่นี่ ชายหนุ่มเดินมาขอจับคู่ทำรายงานกับเธอด้วยคำพูดที่หลายคนอาจจะตัวตึงตาใส่

'คู่นี้ ไม่ได้ยากง่ายง่าย เห็นแก่เชื้อชาติที่ใกล้เคียงกัน ผมจะยอมคู่กับคุณเอง'

แต่เพราะคนฟังคือเธอ ประโยคนั้นจึงฟังดูแสนธรรมดา เมื่อเทียบกับคำตอบที่พูดออกไปด้วยเสียงสุภาพจริงจังพร้อมรอยยิ้มหวานจัดทั้งตาและปาก

'ไม่เป็นไรค่ะ ถ้าดีแล้วได้แค่นี้ ฉันทำเองคนเดียวดีกว่า'

จากวันนั้นมาเธอและเขาก็กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน ซึ่งบรรดาเพื่อนร่วมห้องหลายคนก็พอจะรู้กนิหารของทั้งคู่ก็ไม่แปลกใจ ทั้งยังมีแง่ใจตั้งฉายาให้ว่า 'คู่หูไร้เทียมทาน' อีกด้วย

"เฉียงนั๊ก ไม่ใช่เซตีมัย" ชายหนุ่มโบทฮาร์ดดิสก็พกพาบางเฉียบในมือเบาๆ

"ถ้าคิดว่าหากคนที่ทั้งเก่ง ทำงานไว รสนิยมดี และสวยขนาดนี้มาแทนได้ง่ายๆ ก็ตามใจสิ" เธอตอบพร้อมเซตหน้าอย่างไม่มีหระ

เซนย์จึงเคาะฮาร์ดดิสก็นั่นลงกับหน้าผากที่ลอยไปมาเบาๆ อย่างหมั่นไส้... พุดจาหลงตัวเองได้ขนาดนี้ เหมือนใครก็ไม่รู้

"อ้าว เอาไป แล้วจะกลับยังงั้น"

ณันดาเก็บของใส่กระเป๋าแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา "พี่พัทมารับนี่ไง โทรมาพอดี"

เมื่อพูดคุยกันเรียบร้อยต่างก็แยกย้ายกันไป ณันดาเดินไปยืนรอ ณ จุดที่นัดพาดานสนไว้ เพียงไม่นานรถยนต์คันตาก็เคลื่อนตัวเข้ามาจอดตรงหน้า หญิงสาวเขม่นมองผ่านกระจกเคลือบฟิล์มเข้าไปดูที่นั่งข้างคนขับก่อนเลี้ยวไปที่เบาะด้านหลัง

...ดีมาก อยู่ในที่ที่ควรจะอยู่นะคะ

หญิงสาวพยักหน้าอย่างพอใจก่อนเปิดประตูรถเพื่อก้าวขึ้นไปนั่งเคียงข้างพาดานสน

"ลัวส์ดีค่ะพี่วิป พี่อ่อน" เธอหันไปยิ้มทักทายให้ผู้โดยสารด้านหลัง ซึ่งคนหนึ่งยิ้มรับแม้จะดูผินๆ ไปบ้าง แต่ก็ยังดีกว่าอีกคนที่ยกแค้นมุปากขึ้นอย่างเสียไม่ได้

วิภาวีและอรกัญญาเป็นนักศึกษาใหม่ที่เพิ่งย้ายรัฐมาเรียนต่อระดับปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยนี้ ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทที่มีบุคลิกแตกต่างกันอย่างยิ่ง

วิภาวีเป็นคนสวย อ่อนหวานทั้งรูปร่าง หน้าตา และกิจกรรมยามว่าง ตีกรืออดีตดาวมหาวិทยาลัยสมัยเรียนปริญญาตรีที่เมืองไทยทำให้หนุ่มๆ ซึ่งได้ทราบข่าวลวงหน้าว่าเธอจะย้ายมาอยู่เมืองนี้เฝ้ารอ และเมื่อได้พบเห็นตัวจริง ความเรียบร้อย น่าทะนุถนอมก็ทำให้พวกเขาเก็บไปเพื่อกันว่าหญิงสาวนั้นเพียบพร้อมไม่ต่างอะไรจากนางในวรรณคดี

ส่วนอรกัญญานั้นรูปลักษณ์ภายนอกดูธรรมดา แม้จะไม่ได้มีส่วนไหนที่บกพร่องแต่ก็ไม่ใช่คนสวย ยิ่งเมื่อเทียบกับเพื่อนสนิทที่ตัวติดกันตลอด ยิ่งทำให้หญิงสาวดูจืดไป อย่างไรก็ตามสิ่งที่โดดเด่นของเธอคือบุคลิกที่

คล่องแคล่ว แต่อารมณ์ร้อนและไม่ยอมคน ซึ่งทำให้ดูเหมือนเป็นผู้ช่วยปกป้อง วิชาวิไปโดยปริยาย

สิ่งที่ทั้งสองเหมือนกันคือฐานะทางบ้านที่อยู่ในระดับกลางและความสามารถในการเรียน ทั้งคู่เป็นนักเรียนทุน ผิดกันที่วิชาวิได้ทุนค่าเล่าเรียนจากมหาวิทยาลัยที่นี่ ในขณะที่อรกัญญาได้รับทุนมาจากบริษัทที่เมืองไทย พวกเขาจะเริ่มการเรียนที่มหาวิทยาลัยนี้ในช่วงภาคการศึกษาฤดูใบไม้ร่วง แต่ที่ย้ายมาก่อนก็เพื่อปรับตัวและเตรียมความพร้อมทั่วๆ ไป

ณันดาได้พบหญิงสาวทั้งสองเป็นครั้งแรกเมื่อสองสัปดาห์ที่แล้ว ซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าเป็นการพบกันที่ไม่ค่อยน่าประทับใจนัก

เนื่องจากอพาร์ตเมนต์ที่สองสาวเช่าอยู่ใกล้ที่พักของพาดาสน์ เขาจึงรับอาสาอำนวยความสะดวกพวกเธอในช่วงแรกตามธรรมเนียมปกติของกลุ่มคนไทยที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งวันที่เกิดเหตุชายหนุ่มแหว่ไปรับพวกเธอที่บ้านก่อนจะวนรถไปรับณันดาที่มหาวิทยาลัยเพื่อไปยังบ้านเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งจัดงานต้อนรับเพื่อนใหม่อย่างที่เคยทำทุกทอม

เมื่อณันดาเห็นตำแหน่งที่วิชาวินั่ง หญิงสาวก็เปิดประตูและขอให้เธอย้ายที่นั่ง

'ขอโทษค่ะ ช่วยย้ายไปนั่งเบาะหลังนะคะ ที่นั่งตรงนี้เป็นของผาน่าค่ะ' เป็นอันรู้กันในกลุ่มคนไทยว่าที่นั่งข้างคนขับในรถของพาดาสน์นั้นถูกสงวนสิทธิ์ไว้ให้นันดาเพียงคนเดียว ซึ่งคนที่ประกาศให้เป็นเขตสงวนก็ไม่ใช่ใครนอกจากเจ้าตัวนั้นแหละ

หญิงสาวเข้าใจว่าวิชาวิเป็นคนใหม่จึงไม่รู้เรื่องนี้ เธอจึงบอกอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงแสนธรรมดาโดยมีวัตถุประสงค์เพียงแจ้งให้ทราบ แต่ดูเหมือนคนฟังจะไม่คิดเช่นนั้น วิชาวิไม่รู้จักเธอมาก่อนจึงไม่คุ้นกับนิสัยการพูดตรงๆ แบบนี้เลยหน้าเสียลงอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่อรกัญญาโกรธแทนเพื่อนและไม่ลังเลที่จะตอบโต้ทันที

'ไม่ยักรู้ว่ามีเจ้าที่'
เจ้าที่เล็กคิ้วมองไปยังคนพูดเพื่อหยั่งเจตนา ซึ่งฝ่ายนั้นก็จ้องกลับอย่าง
ไม่เป็นมิตร

'ก็ถึงบอกให้ทราบไปซะ' พูดแล้วก็ถอนสายตากลับมาที่วิภาวีซึ่งยังนั่งอึ้ง
อยู่ที่เดิม

'ฉันท่าน' เจ้าของรถเอ๋อปราม แม้จะรู้ว่าเธอไม่มีเจตนาหาเรื่อง แต่เรื่อง
จะให้ยอมก็คงเป็นไปได้ยากเหมือนกัน

จริงๆ เขาก็คิดอยู่ตั้งแต่วิภาวีขึ้นมา นั่งตรงนี้แล้วว่ายายตัวอ้วนของเขา
อาจจะมีปัญหา แต่ก็ปากหนักไม่พูดตั้งแต่แรกเพราะลืมนึกว่าคำพูดตรงๆ ของ
เจ้าหล่อนซึ่งเขาเคยชินอาจจะไม่รับหูสำหรับคนอื่นก็ได้ และนี่ก็ไม่ถึงด้วยว่า
ออร์กัญญาจะตอบได้

เรื่องในวันนั้นจบลงได้เพราะพาดสน์ออกปากขอให้วิภาวีย้ายที่นั่ง
โดยอ้างว่าเขาต้องให้ฉันทาช่วยดูทาง อย่างไรก็ตามดูเหมือนว่าออร์กัญญา
จะตั้งตัวเป็นอริกับเธอไปแล้ว ส่วนหญิงสาวอีกคนนั้นยังรักษาภาพสาวสวย
แสนดีไว้อยู่ ถึงจะดูฝืดฝืนไปบ้าง

จุดหมายปลายทางวันนี้คือบ้านของรุ่นพี่ชาวไทยคนหนึ่งที่พักรับปริญญา
ไปหมดๆ หญิงสาวกำลังจะเดินทางกลับประเทศไทยในอีกไม่กี่วันข้างหน้า
จึงได้จัดงานเลี้ยงลาเพื่อนฝูงเป็นครั้งสุดท้าย

เมื่อจอตลอดเรียบร้อย ทั้งสี่คนก็ช่วยกันหยิบของซึ่งประกอบด้วยอาหาร
ต่างๆ เข้าไปในบ้าน

"สวัสดิ์ค่าทุกคน คนสวยมาแล้วนะค่า" ฉันทาประกาศทันทีที่ผลึกประตู
เข้าไปภายใน

ออร์กัญญาที่เดินตามมาข้างหลังแบ้ปากอย่างหม่นไส้แล้วตั้งวิภาวีให้
เดินตรงเข้าไปในครัวสมทบกับสาว ๆ คนอื่นเพื่อช่วยเตรียมอาหาร

"แล้วนั่นคนสวยจะไปไหนจะทำไม่ไม่มาช่วยทำอาหาร" กุร์ลันตะโกนมาจากด้านในครัวเมื่อเห็นณัฏฐ์เดินเกาะแขนพาณาสินีโผล่หน้าเข้ามาทักทาย แล้วก็ทำท่าจะตามออกไปที่ห้องนั่งเล่น

"ก็ถ้าม่าไม่ถนัดเรื่องทำอาหารนี่คะ อยู่ไปก็เกะกะพี่ๆ เผล่าๆ"

"แล้วถนัดอะไรบ้างล่ะจะ พี่ไม่เห็นเราจะทำอะไรได้สักอย่าง"

ณัฏฐ์ยิ้มหวาน "ถนัดเรื่องทำสวยค่ะ หรือถึงไม่ถนัดก็ไม่เดือดร้อน เพราะสวยเป็นปกติอยู่แล้ว"

คู่สนทนาสายหน้า สะบัดตะหลิวแทนการโบกมือ "จ๊ะๆ แม่คนสวย ตามปกติ จั๊นจะไปไหนก็ไปเถอะจ๊ะ"

ดังนั้นเธอก็ไปนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นที่นุ่มๆ กำลังช่วยกันแยกชิ้นส่วนเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหญ่ที่เจ้าของจะไม่นำกลับไปด้วยให้เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเพื่อง่ายในการขนย้ายของผู้รับมรดกแทน

เมื่ออาหารเสร็จ บ้านก็เรียบโล่งพอดี อาหารถูกนำมาจัดบนพื้นที่ปูด้วยผ้าพลาสติกันเป็นอันแทนโต๊ะซึ่งถูกจัดเก็บไปเรียบร้อยแล้ว อุปกรณ์ที่ยังเหลือใช้การได้มีเพียงโทรทัศน์และเครื่องเสียงที่เจ้าของบ้านขอให้อุ่นน้องที่ซื้อต่อมารับของไปในวันที่เธอเดินทาง

"ปีเก็บคาราโอเกะไปหรือยัง" อรรถนันทน์ถามขึ้น ชายหนุ่มเป็นหนึ่งในสมาชิกมือดีดรัมคั้บประจำกลุ่ม ไม่ว่าจะไปบาร์ดีบ้านไหน เป็นต้องนำทีมตั้งวงทุกที

"ยังคะ ไมค์ก็ยังอยู่ เตรียมไว้ให้พี่อรรถวันนี้โดยเฉพาะไง"

ว่าแล้วก็จัดแจงช่วยกันต่อสารพัดสายไฟและเช็ตเครื่อง ก่อนที่บทเพลงแกล์มอาหารจะเริ่มต้นขึ้น

"เพลงนี้ใครเลือก" อรรถนันทน์ผู้ทำหน้าที่จัดคิวถามเมื่อชื่อเพลงปรากฏบนจอ

"ว๊ายๆ ของณัฏฐ์เองคะ" หญิงสาวรีบรับไมโครโฟนที่ถูกส่งต่อกันมาแล้วลุกขึ้นยืนเตรียมพร้อม

"เจอเธอเมื่อไหร่ในใจมันหวิว เต็ดดอกไม้ปลิวจนเคลื่อนถนน
 เอน่ารักจนฉันเก็บไปคิดไปฝัน อยากขอเป็นแฟนด้วยคน
 หน้าตาของเธอก็หล่อพอใช้ แต่ว่าหัวใจเธอช่างเปี่ยมล้น
 เธอเที่ยวพร้อมไปทุกอย่าง จนฉันสับสนว่าต้องทำตัวยังไง"*

ฉันทาร์้องเพลงตามทำนองสนุกสนานซึ่งเคยเป็นที่นิยมมากเมื่อ
 หลายปีก่อน แต่ที่ทำให้คนฟังหัวเราะกันอย่างครื้นเครงเป็นเพราะเธอไม่ได้
 ร้องเฉยๆ หากยังออกท่าเต้นประกอบตามสเต็ปที่นักร้องดูโอ้สาวเจ้าของเพลง
 เคยเต้นไว้อย่างไม่ผิดเพี้ยน และเมื่อถึงท่อนแร็ปก่อนจบ หญิงสาวก็ดึงมือ
 ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างตัวให้ยื่นขึ้นท่ามกลางเสียงโห่ฮาของคนอื่นๆ

"ไม่อยากทอดสะพาน แต่รอนานๆ ก็ไม่ไหวนะ
 เจอกันมาตั้งนานแล้ว ทำไมไม่มองตัวฉันบ้างล่ะ
 ตรงนี้ ตรงนี้ หยิบสิ หยิบสิ มองเห็นไหมจะ
 อุตส่าห์ทิ้งให้เธอเก็บ ทำไมไม่เก็บซะทีละคะ"

พาดนาสน์สายห้วงดึก ใบหน้าเข้มของเขาเรื่อสีขึ้นเล็กน้อยเพราะไม่ชิน
 กับมุกแทะโลมหนุ่มของยายตัวยุงนี้สักทีทั้งที่เจ้าตัวก็หาโอกาสทำอยู่บ่อยๆ
 ดูอย่างตอนนั้นจ้แถมโบลิ้นที่กระโดดม้วนหน้าม้วนหลังไปตะโกนบอกรักเขาไป
 นั่นไง แต่เมื่อมองร่างบางที่ขยับตัวตามจังหวะด้วยรอยยิ้มสดใสแล้วความขัดเขิน
 ก็เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มซ้ำปนเอ็นดู

ภาพคนทั้งสองที่ยิ้มให้กันอาจดูธรรมดาในสายตาคนอื่นที่เห็นบ่อยครั้ง
 แต่สำหรับวิภาวิมันทำให้อาหารจานอร่อยรสกร่อยลงด้วยความหงุดหงิดทันที
 หญิงสาวพยายามเสมองไปทางอื่น แต่เสียงปรบมือกับทำนองเพลงใหม่ที่
 เริ่มต้นขึ้นก็ทำให้เธออดเหลือบตาไปมองอีกไม่ได้

เนื้อเพลงหวานซึ่งที่เล่าถึงการค้นหาความรักของคนสองคนดั่งขึ้น
 แทนเพลงเก่าด้วยเสียงของหญิงสาวคนเดิมกับชายหนุ่มที่ถูกบังคับให้ร้องคู่กัน

* เพลง : ผ้าเช็ดหน้า ศิลปิน : Triumphs Kingdom

แต่เนื่องจากเพลงนี้ต้องใช้ความสามารถและพลังเสียงในการร้องค่อนข้างมาก ทำให้คนอันตาที่ไม่ชำนาญร้องเพี้ยนไปไม่น้อย เพลงจึงถูกปิดก่อนจะจบเพราะคนฟังชักทนไม่ได้แม้ว่าพาดนสนั้นจะร้องได้ค่อนข้างดีก็ตาม

"พอหะ หนาถ่ากลับไปเอาตีเพลงเก่าเถอะนะ ถือว่าสงสารพี่ง"

"แหม ก็เพลงนี้มันร้องยากนี่คะ"

"ร้องยากหรือไม่เก่ง เอ้อ ไม่ถนัดกันแน่คะน้องหนาถ่า" เสียงออร์กัญญา ดังแทรกขึ้นด้วยคำพูดที่ดูเหมือนจะล้อเล่น แต่ไม่วายเจือหางเสียงเยาะๆ ก่อนจะเสนอขึ้น "ถ่าอยากฟังเพลงนี้ต้องให้วิปร้องคะ รับรองเสียงเหมือนต้นฉับปะ๊ะ"

"ไม่เอาหน้าอ่อน" วิภาวีรีบค้านเสียงอ่อย แต่กลับก้มหน้าลงซ่อนแวตาวาวอย่างสนใจไว้ได้สนิท

"ลองดูก็ได้ น้องวิป ไม่ต้องเขินหรอก ถือว่าสนุกๆ กัน ขนาดหนาถ่าร้องเข่ารกเข่าพงขนาดนั้นยังไม่อายเลย" กุร์รัตน์ตีความอาการนั้นว่าเป็นความขีตเขินที่น่าเอ็นดูจึงเอ่ยสนับสนุน และไมโครโฟนก็ถูกส่งมารอถึงมือ

ทำนองเพลงหวานเพลงเดิมดังขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้เสียงที่ซิบขานกลับต่างไปจากเสียงเดิมโดยสิ้นเชิง ทั้งน้ำเสียงและการทอดอารมณ์ทำให้เธอสามารถสะกดคนฟังได้ตั้งแต่ประโยคแรก

"สิ่งที่ฉันหวัง สิ่งที่ฉันคอย อาจดูเหมือนเลื่อนลอย เกือบจะผ่านไป มองหาคนคนหนึ่ง ที่ไม่รู้เป็นใคร และไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ จะพบคนผู้นั้น"*

เมื่อประสานกับเสียงพาดนสนั้นในตอนต่อไปซึ่งเข้ากับเธอได้เป็นอย่างดี บรรดาสมาชิกร่วมวงจึงนั่งฟังกันอย่างเคลิบเคลิ้มไปตลอดเพลง

"แต่เราก็หากันจนเจอ มันนานแค่ไหนที่คอยเธอมา

รู้สึกใหม่ในชีวิตคุ้มค่า เมื่อมีใครสักคนข้างกาย"

เสียงปรบมือเกรียวกราวบอกความชื่นชมดังขึ้นเมื่อเพลงจบ วิภาวี

* เพลง : หากันจนเจอ ศิลปิน : ทรงสิทธิ์&เสาวนิตย์

เอ่ยขอบคุณเบาๆ แล้วซ่อนตาขึ้นมองคู่ร้องเพลงที่กำลังส่งยิ้มมาให้พอดี เธอจึงก้มหน้าลงหลบตาด้วยท่าทางขัดเขิน

อาการดังกล่าวไม่พ้นสายตาของอรกัญญา เธอมองภาพของเพื่อนและชายหนุ่มอย่างพอใจ ก่อนตัวตวยตวยตาไปยังหญิงสาวอีกคนด้วยรอยยิ้มเยาะเย้ยอย่างไม่ปิดบังฉายชัดขึ้นเต็มใบหน้าที่ทำให้คนถูกมองงงไปเล็กน้อย

...เอ นี่เราต้องรู้สึกอะไรหรือเปล่าน้า

วิภาวีร้องเพลงได้เพราะ เธอก็ชื่นชม ส่วนพาดนสนั้นไม่ต้องพูดถึง ถ้ามีฟูให้ลุกขึ้นเต้นเชียร์หรือมีป้ายไฟให้โบกเธอก็คงทำไปแล้ว สรุปว่าสถานการณ์โดยรวมก็ปกติดี แล้วสายตาจิกๆ ของอรกัญญานั้นควรจะแปลว่าอะไรกัน

...ช่างมันแล้วกัน คิดไปก็เปลืองซีรี่เบลล์* นะคะ

หญิงสาวไหวไหวเล็กน้อยพรางเอื้อมมือตักส้มตำมะละกอผสมแครอทสีส้มสดใสใสจาน หากทันทีที่อาหารสีสวยสัมผัสลิ้น เธอก็ส่งเสียงร้องลั่น

"อ๊อ้ย เผ็ดจจจ"

เสียงโวยวายของเธอเรียกความสนใจจากหลายๆ คนได้ทันที เพลงใหม่ที่กำลังจะเริ่มขึ้นโดยอรรถนันทน์เป็นอันหยุดชะงักกลางอากาศชั่วคราว ก่อนดำเนินต่อเมื่อณันดารับแก้วน้ำหวานจากพาดนสน์แล้วยกดื่มจนหมด กระนั้นใบหน้าที่ปกติเป็นสีนวลของเธอก็ยังแดงจัด

"กินโดนอะไรណ่า"

"ส้มตำค่ะ เผ็ดสุดๆ ใครทำคะเนี่ย" เธอพูดพาลงขึ้นนิ้วไปยังจานอาหารต้นเหตุที่ทำให้ยังแสบปากไม่หายแม้จะได้น้ำช่วยบรรเทาความเผ็ดร้อนไปบ้างแล้วก็ตาม

"เอ่อ พี่ทำเองค่ะ" วิภาวีที่นั่งห่างออกไปเล็กน้อยเอ่ยเสียงเบาด้วยหน้าตาตื่น "เผ็ดไปหรือคะ"

ณันดากำลังจะอ้าปากตอบก็ถูกขัดขึ้น

* ส่วนของสมอที่ควบคุมเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย

"ไม่เห็นผิดสักหน่อย ไม่น่าเชื่อว่าน้องณณาจะปากบางนะคะ เห็นปกติแล้วไม่ค่อยรู้สึกอะไร"

"คือณณาทานเผ็ดไม่ค่อยได้ครับ เลยอาจจะรู้สึกมากกว่าคนอื่น" พาดมาสน์ตอบแทน เขา รู้สึกได้ว่าคำพูดของออร์กัญญาฟังแปร่งหูพิกล จึงคิดว่าควรป้องกันก่อนเกิดปัญหาขึ้น

"ถ้าอย่างนั้นก็ไม่น่าจะกินตั้งแต่แรกนะ" คู่กรณีเสียงอ่อนลงเล็กน้อย เมื่อชายหนุ่มออกหน้าแทน

"ก็ณณาไม่คิดว่าจะเผ็ดขนาดนี้คะ สีแครอตกับพริกก็ส้มๆ แดงๆ เหมือนกันเลยไม่รู้ว่ามีพริกเยอะแค่ไหน ถ้ารู้ว่าเผ็ดเหมือนแม่ค้าพริกยกแผง มาใส่เองแบบนี้คงไม่กล้ากินหรอกคะ"

"เอ๊ะ นี่น้องณณาตั้งใจจะว่าใครเป็นแม่ค้าหรือเปล่า" เสียงที่อ่อนลง เมื่อครู่กลับมารวนอีกรอบ

"หือ เปล่านีคะ แค่พูดเปรียบเทียบซำๆ"

"หรือคะ เพิ่งรู้ว่าเรื่องแบบนี้เอามาทำได้ด้วย"

ณณาตอบกะพริบตาอย่างเริ่มงงอีก "ทำไมจะไม่ได้ล่ะคะ"

"เพราะสำหรับบางคนมันเหมือนคำพูดดูถูกไงคะ"

ถึงตรงนี้ความงุนงงเมื่อครู่ก็ค่อยๆ กระจ่างทีละน้อย ทั้งคำพูดที่พยายามสื่อสั้นๆ น้ำเสียงจิกกัดตัวตึง และดวงตาที่จ้องมาจนเธอเสียวแทนว่าลูกตาจะพลัดหลุด รวมเข้าด้วยกันแล้วคำตอบก็ชัดเจนว่าคนพูดมีเจตนาอะไร

... ตายยยย คุณพี่ขอมา คุณน้องก็จัดให้หะคะ

"แหม 'บางคน' นี่คิดมากจังหะคะ เขาแค่พูดถึงเฉยๆ ไม่ได้ซ่อนความหมายนัยอะไร ก็คิดว่าเขาดูถูกซะแล้ว แบบนี้ไม่รู้ว่ามีใครกันแน่ที่ดูถูกคนพูดหรือตัวเอง"

"ก็ว่าไม่ได้หรอกคะ เขาอาจจะเจอพวกคนรวยนิสัยเสียมาเยอะเลยต้องระวังไว้ก่อน"

"ว่า น่าสงสารจริงๆ ชีวิตเขาคงเครียดมากนะคะ ถ้าได้เจอกัน ภาณ่า ก็อยากจะบอกเขาว่าผู้หญิงนะคิดบวกแล้วจะสวยขึ้นทั้งหน้าตาและจิตใจนะคะ"

อรกัญญาตาลุกวาวขึ้นทันที "ภาณ่าว่าใคร"

คู่กรณียังสามารถรักษาใบหน้าให้ดูสดใสได้สนิท "จะว่าใครได้ยังไงคะ ก็พวกเราพูดถึง 'บางคน' กันอยู่ไม่ใช่หรอคะ"

ก่อนที่การลับฝีปากจะเข้มข้นกว่านี้ วิวภาวีที่เห็นอุณภูมิอารมณ์ของเพื่อนไต่ระดับขึ้นเรื่อยๆ และทำท่าจะเสียวคะแนนต่อหน้าคนอื่นก็รีบขัดทัพด้วยการชวนเพื่อนไปห้องน้ำ จึงเป็นโอกาสให้ภาณ่าสนักจัดการคนข้างตัวบ้าง

"ไปเถียงเขาทำไมกันนะภาณ่า"

"เถียงอะไรกันคะ เปล่าสักหน่อย เขาเรียกว่าแลกเปลี่ยนทรรศนะต่างหากละคะ"

ชายหนุ่มเคาะนิ้วกับศีรษะคนที่ทำหน้าที่ไม่รู้ว่าไม่ช้ำยั่วอารมณ์คนอื่นไว้ขนาดไหน "ไม่ต้องมาทำแบ้วกับพี่เลย คิดว่ารู้ไม่ทันเราหรือไง"

ณันดารีบกระแซะเข้ากอดแขนอย่างออต้ออน "โธ่ๆ ใครจะคิดแบบนั้นคะ ภาณ่าบอกแล้วว่าพี่ห่าจะรู้ใจภาณ่าที่สุดแล้ว สมกับเป็นที่รัก..."

หญิงสาวหัวเราะก๊ิกเมื่อภาณ่าสนักทำตาดูใส่เพราะคำพูดสุดท้าย "ที่รักของพวกเราทุกคนในใจคะ แหม คิดไปถึงไหน"

"พอๆ" มือใหญ่ผลักศีรษะที่แก้งเอนซบลงกับไหล่อกเบาๆ "แล้วเดี่ยวอ่อนออกมาก็ไม่ต้องไปชวนเขาทะเลาะอีกนะ"

"ไม่ได้ชวนนะคะ พี่เขาถามมา ภาณ่าก็ต้องตอบสิคะ ไม่งั้นก็กลายเป็นเสียมารยาทอีก"

เธอพูดแล้วนั่งคิดถึงปฏิกิริยาของหญิงสาวทั้งสองที่เพิ่งผละไป อรกัญญานะแสดงออกชัดเจนแล้วว่าไม่ชอบหน้าอย่างมาก ส่วนวิวภาวีนั้นถึงจะไม่มีท่าทีต่อต้านแต่ก็ดูอึดอัดใจทุกทีเวลาจะเสวนากับเธอ ตกลงว่า

โกรธตั้งแต่เรื่องขอให้ย้ายที่หนึ่ง หรือเปลวไฟไปเหยียบตาปลาตะเตาตุ่มกัน ตอนไหน

"หรือว่าเรากลับกันเลยได้มั๊ยคะ"

"หือ?" พาดนาสน์ส่งเสียงในลำคออย่างงุนงงเมื่อคนข้างตัวขวนกลับกะทันหัน

"ขึ้นอยู่ต่อแล้วพี่อ่อนพูดอะไรมาอีก ฅนนำห้ามปากไม่ได้ก็งานกร่อยลึคะ"

แม้เหตุผลจะฟังไม่เข้าท่า แต่สุดท้ายพาดนาสน์ก็ทนเสียงรบเร้าและข้ออ้างที่ทั้งซักทั้งลากแม่น้ำสามร้อยสายมาประกอบของหญิงสาวไม่ได้เลยต้องยอมบอกกลางานเลี้ยงก่อนกำหนด ส่วนอีกสองสาวที่มาด้วยกันนั้นยังไม่อยากกลับ อรรถนทที่จึงอาสาที่จะไปส่งหลังเลิกงาน

"ไปเถอะ เดี่ยวพี่ไปส่งวิปกับอ่อนเอง"

คล้ายหลังสองหนุ่มสาว วงอาหารที่เริ่มอึมท้องและวงดนตรีที่อึมท้องก็เริ่มกระจัดกระจายเป็นวงสนทนาหลายกลุ่มตามแต่ความสนิทสนมและความสนใจ โดยเรื่องที่เป็นหัวข้อก็เปลี่ยนไปได้เรื่อยๆ ตั้งแต่เรื่องชีวิตความเป็นอยู่ การเรียน อาหารชวนชิม ประสบการณ์ท่องเที่ยว และที่ขาดไม่ได้เลยคือเรื่องของคน หรือที่เรียกกันง่ายๆ ว่าการนินทา ซึ่งแน่นอนว่าคนที่จะถูกเป็นเหยื่อของกิจกรรมยอดนิยมนี้ต้องเป็นบุคคลที่ไม่ได้นั่งร่วมวงอยู่ด้วย

"ตกลงพี่พัวกับฅนนำนี่เขาเป็นแฟนกันหรือเปล่าคะ" อรรถัญญาหาช่องเปิดประเด็นขึ้นเมื่อจ้งหวะอำนวย โดยทำท่าเหมือนเป็นความอยากรู้ประสาคนรู้จักธรรมดา "อ่อนเห็นไปไหนต่อไหนด้วยกันตลอดเลย"

"ไม่ใช่แฟน แต่เป็นผีเกาะหลัง" กุลรัตน์ตอบแล้วหัวเราะร่วน แม้จะยังมีสติ แต่ฤทธิ์น้ำเมาสามขวดย่อมๆ ก็ทำให้เธออารมณ์ดีเกินเหตุ "รู้จักปะแบบที่ติดตามกันมาแต่ชาติปางก่อนนะ"

"โหพี่ก็อวย ใจร้ายไปปะนั้น" ชายหนุ่มอีกคนท้วงขึ้น แต่ก็อดขำไม่ได้
"พูดซะเห็นภาพเลย"

"บอกจริงๆ พี่เสียชีวิตนายพัทมาก"

"ฮ้า นี่พี่ก็อวยแอบชอบพี่พัทเธอเนี่ย" กองพลแกล้งอุทานเสียงดัง เลย
โดนรุ่นพี่สาวปาถั่วที่วางเป็นกับแกล้มอยู่ตรงหน้าใส่จนต้องไปหลบหลังคนรัก
ที่นั่งอยู่ข้างๆ กัน

"ไม่ได้ชอบแบบนั้นไว้วัย หมายถึงว่ามันควรจะหาแฟนได้ดีกว่านี้ ทั้งหล่อ
ทั้งรวย นิสัยก็ดี แถมยังเรียนเก่ง น่าจะได้แฟนที่สวยงาม แสนดีเหมือนๆ กัน"
พี่สาวใหญ่ของกลุ่มอธิบายก่อนทำท่าเหมือนนึกได้และหันไปทางน้องใหม่
"นี่ๆ ต้องอย่างวิปนี่ คุณสมบัติถูกต้องทุกประการเลย สนใจมั๊ยน้อง"

วิภาวีทำท่าตกใจที่อีกฝ่ายหันมาตั้งคำถามเธอกับเธอ "วิปเธอคะ"

"หนูนั่นแหละ เดี่ยวพวกพี่ตัวเอง"

"เอ่อ ไม่ตีมันซะ" หญิงสาวยิ้มแหย่ หากเมื่อหันไปสบตากับบอรัญญา
นัยต์ทหวนกลับเจือประกายที่ทำให้เพื่อนซึ่งคบกันมานานและเข้าใจความหมาย
ของแวตานั้นได้ตีริบเอ๋ยขึ้น

"พูดไปก็เหมือนนินทาน้องนะคะ แต่แหม อ้อนว่าฉลาดน่าเขาแปลกๆ อะ
แบบมั่นใจในตัวเองมากเกินไป ทั้งๆ ที่ก็...ไม่เห็นจะทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน เวลา
พูดอะไรก็ไม่ค่อยเกรงใจใครเลย ขนาดว่าอ้อนฟังมาได้ไม่นานได้ยินแล้วอึ้ง
ทุกที"

"แต่মনว่าฉลาดไม่ได้คิดอะไรหรอกนะ เขาเป็นคนพูดตรงๆ บางที
ก็ตกลงหน้าตายไปนั่นเอง" มนธิราแก้ตัวแทนเลยถูกภุชงค์นค้อนเข้าไป

"เดี๋ยวนี้เข้าข้างนะยะแม่มน แต่เขาช่วยจับคู่ให้หน่อยเดียว รู้ไว้เถอะอะ
ยายฉลาดไม่ได้หวังดีอะไรหรอก แค่อยากสนุกเท่านั้นแหละ ลูกเศรษฐีก็เงี้ย
โดนตามใจจนเคยตัว"

"ไว้ พี่ก็อวยก็อคติกับน้องเขาเกินไป"

"ฉันคิดคนเดียวที่โหดนะ งามเลยงาม ใครๆ ก็คิดแบบนี้ทั้งนั้นแหละ ไช้มัยอรอด"

คนถูกยิงคำถามกะทันหันยกไหล่ "จริงๆ น้องมันก็น่ารัก แค่อชอบแกล้ง เหมือนเด็กๆ แล้วก็พูดตรงอย่างที่มันว่า แต่ก็นะ ถ้าพัวได้แฟนดีกว่านี้มันก็ดี"

"จะว่าอ่อนเข้าข้างเพื่อนก็ได้นะ วิบเนี่ยสู้นาน่าไม่ได้แค่เรื่องฐานะ ทางบ้านเท่านั้น แต่อย่างอื่นไม่แพ้หรอกนะคะ"

วิภาวดีแซนเพื่อนเบาๆ อย่างขัดเขิน "บ้านาอ่อน พูดอย่างนั้นได้ไง พี่พัวได้ยืมเข้าวิบแยกกันพอดี"

"ไอ้ย ไม่ต้องเขินหรอก เห็นมัยละ มีแต่คนเห็นด้วย น้องวิบนี่แหละ เหมาะกับพัวมากๆ อย่างกับกิ่งทองใบหยก"

"โห ขนาดนั้นเลยนะพี่ แพนยังไม่ได้เป็นเลย จะจัดงานแต่งแล้วเธอ" คราวนี้ไม่ใช่ถั่วบิน แต่เป็นค้อนบินที่กุลรัตน์ส่งไปให้หนุ่มรุ่นน้องที่ขยัน ซัดคอ "ตอบมาแค่จะช่วยหรือไม่ช่วยก็พอไอ้เกม อย่าพยายามป่วน"

มนธิราขยับตัวอย่างอึดอัดใจ ใ่ว่าจะไม่เข้าใจความหวังดีของอีกฝ่าย หากเธอก็รู้สึกเห็นใจจนอันตาไม่แพ้กัน สาวรุ่นน้องอาจจะดูไม่ดีพอสำหรับ ชายหนุ่มที่เพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติดีเด่นเข้าขั้นสมบูรณ์แบบ แต่เธอก็ไม่ได้ เลวร้ายถึงขนาดที่ทุกคนมอง อย่างน้อยความรักที่มั่นคงและบริสุทธิ์ใจซึ่งหญิงสาวมีต่อพาดาสนั้นก็น่าจะมีค่าพอที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรม

เธอเหลือบมองคนรักที่หันมาสบตาอย่างเข้าใจ กองพลเองก็ไม่เห็นด้วย อาจเป็นเพราะเขาได้คุยกับพาดาสก่อนหน้านี้ถึงเบื้องหลังแผนการที่ถนัดตา ช่วยให้เขาได้สารภาพรัก

'น่าจะอาจจะชนไปหน่อย แต่เชื่อเถอะว่าเขาหวังดีอยากช่วยจริงๆ พี่เคยถามเหมือนกันว่าทำไมถึงต้องให้ความสำคัญกับคำพูดขนาดนั้นทั้งที่แค่การแสดงออกก็พอแล้ว แต่เขาบอกว่าผู้หญิงทุกคนย่อมอยากได้ยืมคนที่ตัวเองรักบอกรักต่อหน้าด้วยกันทั้งนั้น ประมาณว่ามันเป็นความประทับใจ

ที่จะเก็บไว้เล่าให้ลูกหลานฟังอะไรทำนองนั้น'

'ผมเข้าใจนะพี่ ถึงตอนแรกจะแอบเคืองนิดหน่อยเพราะเงิน แต่มาคิดดูอีกทีถ้าถ้านำไม่ทำแบบนั้น ผมอาจจะป๊อดเอาวินาทีสุดท้ายก็ได้'

'เข้าใจก็ดี ถ้านำทำอะไรไม่ค่อยปรึกษาใคร บางคนไม่เข้าใจก็คิดไปว่าเขาชอบแกล้งบ้าง นิสัยไม่ดีบ้าง แต่รับประกันได้ว่าไม่ได้คิดไม่ดีแน่ๆ'

บทสนทนาในครั้งนั้นทำให้เขาและมนิธาเข้าใจสาวน้อยจอมแสบของเพื่อนๆ ดีขึ้น แต่การจะเปลี่ยนความคิดและทัศนคติที่สั่งสมมานานของทุกคนด้วยคำอธิบายเพียงเท่านี้คงทำได้ยาก ดีไม่ดีจะหาว่าเขาถือหางเข้าข้างเพราะเคยมีผลประโยชน์ส่วนตัวอย่างที่มนิธาโดนเมื่อครู่

เมื่อไม่มีเสียงคัดค้านเพิ่มเติม กุลรัตน์ก็ถือโอกาสสรุปแผนการจับคู่ระหว่างพาดาสน์กับภิวาวิเสี่ยเลย ซึ่งแม้ภิวาวิจะทำหน้าเจื่อนอย่างไม่มั่นใจ แต่เวตตาก็ปลอบประพาสใจใส่อย่างพึงพอใจ ส่วนอรกัญญานั้นถึงกับยิ้มออกนอกหน้า

"เอาน่า ไม่ได้ให้ทำอะไรมาก แค่คอยกันๆ ยายถนัดไว้บ้าง พักกับวิวิปจะได้มีโอกาสรู้จักกันมากขึ้น ส่วนใครไม่เห็นด้วยก็เฉยๆ ไว้แล้วกัน"

วันนี้อันดาอารมณ์ดีเป็นพิเศษในรอบหลายวันเนื่องจากมีนัดรับประทานอาหารเย็นกับพาดาสน์ ซึ่งอันที่จริงแล้วก่อนหน้านี้เธอก็ทานอาหารกับเขาอย่างน้อยวันละมื้อเกือบทุกวัน แต่ช่วงที่ผ่านมาทั้งคู่เหมือนตารางชีวิตจะสับเท้าสวนทางกันไปมาตลอด จนอัตราการได้พบกันลดลงกว่าครึ่ง เป็นเหตุให้เธอโอดครวญหงุดหงิดผ่านโทรศัพท์แทบทุกคืน จนในที่สุดเขาต้องออกปากว่าจะพาไปชดเชยด้วยอาหารหนึ่งมื้อ

"พี่พัชชา ถนัดล่าสวยแล้วละ พร้อมไปดินเนอร์โรมแมนติกได้แล้ว"

พาดาสน์มองหญิงสาวในชุดกระโปรงลายดอกสีสดใสตามเทรนด์ของฤดูกาลซึ่งยืนหมุนตัวอวดอยู่เบื้องหน้าแล้วก็มลงดูนาฬิกาข้อมือ

"นี่มันเพิ่งสี่โมงกว่า จะรีบไปไหนถนัด"

ร่างบางทิ้งตัวลงนั่งที่โซฟาข้างตัวชายหนุ่มซึ่งมานั่งรอเธอแต่งตัวที่
อพาร์ทเมนต์ตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงที่แล้ว

"ก็รีบไปกิน แล้วจะได้มีเวลาเดินย่อยเยอะๆ ใจคะ ไปสวนสาธารณะข้างๆ
นั่นก็ได้"

"มั่วละๆ พี่บอกว่าพาไปกินข้าวอย่างเดียวนะ เดินย่อยนี่ออกออกมา
จากไหน"

"แหม ก็วันก่อนพี่พ่ย์ยังไปบาร์บีคิวกับพวกพี่ก้อยพี่อรรถได้เลย"

"วันนั้นพี่ก็ชวนเราแล้ว แต่ไม่ว่างเองนี่"

"ถนัดถนี่ไม่ถนัด ยอมให้พี่พ่ย์พาไปวันนี้แทนใจคะ"

ชายหนุ่มส่ายหน้า "มามากโมเมอีกแล้ว นี่เรากำลัง 'ยอม' ให้พาไปหรือ
'บังคับ' ให้พาไปกันแน่ฮิ"

คำพูดนั้นทำให้อีกฝ่ายยิ้มแผล่ "ปลื้มใจจัง พี่พ่ย์รู้ใจขนาดว่าเรื่อยเลย"

เขาส่งสายตาดูไปยังคนที่เอียงคอซ่อนตามองอย่างอดอ้อน แต่เมื่อ
หญิงสาวเริ่มกะพริบตาถี่ๆ พร้อมทำแก้มป้องพลงใช้นิ้วจิ้มแขนเขาเบาๆ ด้วย
ท่าทางเหมือนลูกแมวขอนม เขาก็หลุดยิ้มออกมาจนได้

"พอแล้วจ้ะ จะไปก็ไป ทำท่าแบบนี้เดี๋ยวคืนนี้พี่ได้นอนฝันร้ายพอดี"

ณอันดาฝึกยิมแก้มปริ กระโดดลุกขึ้นยืนโดยไม่ลืมหูลืมตาขึ้นมาด้วย
"ไม่ต้องห่วงคะ ถ้ามีนัดมาอยู่ในฝัน เดี่ยวร้ายก็กลายเป็นดี เพราะหนูภาคนี้
จะปกป้องพี่พ่ย์เองคะ"

ร้านอาหารที่ณอันดาเลือกเป็นร้านอาหารไทยขนาดกลางที่เพิ่งเปิดใหม่
ได้ไม่นาน การตกแต่งร้านดูคล้ายร้านอาหารไทยทั่วไปในต่างแดน คือมีการ
ประดับด้วยไม้แกะสลัก ผ้าปัก และตุ๊กตาพื้นเมืองต่างๆ เพื่อสร้างบรรยากาศ
และสื่อถึงความเป็นไทย แสงไฟสลัวสีนวลและดนตรีที่เปิดคลอทำให้ผู้มาเยือน
รู้สึกเหมือนได้ก้าวเข้าไปยังอีกโลก

เสียงกระดิ่งหน้าประตูดังขึ้นเมื่อผลึกบานประตูเข้าไป ชายวัยกลางคน
ซึ่งยืนอยู่ที่เคาน์เตอร์หน้าร้านจึงเดินเข้ามาต้อนรับ

"สวัสดิ์ค่ะ ร้านเปิดหรือยังคะ" ฌ็อนดาถามเมื่อกวาดตามองทั่วร้านแล้ว
ยังไม่ปรากฏลูกค้ารายอื่นนั่งอยู่

ใบหน้ากลมยิ้มกว้างขึ้นอีกเมื่อได้ยินลูกค้าทักด้วยภาษาไทย "เพิ่งเปิด
เลยครับ เชิญๆ ที่ที่ครับ"

"สองค่ะ"

เขาผายมือเชื้อเชิญและเดินนำคนทั้งสองไปยังโต๊ะบริเวณริมหน้าต่าง
สำหรับสองที่นั่งโดยจัดให้ลูกค้านั่งหันหน้าออกไปด้านนอกซึ่งมีทิวทัศน์เป็น
ร้านรวงเล็กๆ ตลอดแนวถนน

"ผมชื่อไมค์ เป็นเจ้าของที่นี่ ถ้ามีอะไรบอกผมได้เลยนะคะครับ แล้ว
อีกสักครู่จะให้พนักงานมารับออเดอร์นะคะครับ"

ฌ็อนดาเปิดดูรายการอาหารเล่มใหญ่ในมือพลางพูดแจ้วๆ ไม่หยุดปาก

"พี่พัทธานอะไรดีคะ เห็นเขาว่าที่นี่มีห่อหมกทะเลที่พี่พัทชอบ แล้วก็
ต้มข่าไก่ ผัดกะเพราไม่เอาเนอะ กินที่พี่พัททำอร่อยที่สุดแล้ว ยาไก่ทอดมั้ยคะ
แปลกดี ส่วนจานผักก็ส้มตำมั้ยคะ"

"สั่งมาแล้วกินได้หรือหรือนะ มีแต่ของเผ็ด เต็มปากก็แสบปากแสบท้องอีก"

หญิงสาวเงยหน้าส่ายมหัวนให้ "ไม่เป็นไรค่ะ ของโปรดพี่พัท ฌ็อนดา
กินได้ เต็มปากบอกเขาว่าขอเผ็ดน้อยหน่อย และขอน้ำมาเตรียมไว้เยอะๆ ละกัน"

"เอาผัดผักมาแทนส้มตำแล้วกัน ฌ็อนดาจะได้กินได้ สั่งอย่างอื่นให้
เดี๋ยวก็บ่นว่าพี่ทำให้อ้วนอีก"

"ได้ค่ะ ฌ็อนดาว่าง่าย พี่พัทว่าไงก็ว่างั้นค่ะ"

"พี่พัท" เสียงอุทานแผ่วเบาจากด้านหลังเรียกให้ทั้งสองหันกลับไปมอง

"น้องวิป น้องอ้อน" พาดสายน้ทักขึ้นเมื่อเห็นว่าต้นกำเนิดเสียงเมื่อครู่คือ
วิภาวี โดยมีอรักัญญายืนห่างออกไปเล็กน้อย

"อ้าว มาทำอะไรที่นี่คะ" ฌอันดาพูดขึ้นบ้าง เหลือบสายตาลงมาก็เห็น ผ่ากันเหมือนที่คาดอยู่บริเวณเอวของอีกฝ่าย "ทำงานที่นี่กันหรือ"

แม่แสงไฟจะไม่สว่างนัก แต่ความสว่างจากภายนอกที่ส่องผ่านหน้าต่าง กระจกเข้ามาก็ทำให้เห็นว่าใบหน้าเฉือนๆ ของวิภาวีแดงขึ้น

"ทำงานที่นี่แล้วผิดตรงไหนไม่ทราบ" เสียงที่ตอบกลับมากลับเป็น อรรถัญญาที่สืบทอดเข้ามาใกล้ ใบหน้าบึ้งตึงกับตาที่จ้องอย่างขุ่นเคืองทำให้ คนถูกมองเริ่มมึน

"ไม่ได้ว่าผิดนี่คะ แค่ถามเฉยๆ"

"ก็เห็นๆ อยู่แล้วจะถามทำไมไม่ทราบ นี่กว่ารวยแล้วจะดูถูกใครก็ได้ งั้นหรือ"

ฌอันดาเลิกคิ้วมองหน้าสาวรุ่นพี่ทั้งสองสลัดกัน ขณะที่อรรถัญญาทำหน้าที่ เหมือนจะจับเธอฝึกเป็นชิ้นๆ วิภาวีก็เฝ้าปากพลางน้ำตาคลออย่างน่าสงสาร ...เอ ช็อกล่าวหากับฉากแบบนี้มันคั่งๆ อยู่นะคะ

"น้องอ้อน ณาณ์มาได้ดูถูกจริงๆ ครับ" ชายหนุ่มคนเดียวในที่นั้นรีบพูด โกล่เกลี่ย

"แปลว่าอ้อนกับวิปคิดมากไปเองสินะคะ"

พาณาสน์ลอบถนหนายใจอย่างอึดอัดกับคำประชดนั้น เขามั่นใจว่า ฌอันดาคงไม่ได้คิดดูถูกอย่างที่อีกฝ่ายเข้าใจ ต่อให้จะมีนิสัยปากไวและ ชอบแกล้งคนอื่นบ้าง แต่เธอก็ไม่เคยระรานใครก่อน หากในทางตรงกันข้าม หญิงสาวก็ไม่เคยยังปากเมื่อถูกก่อกวน ซึ่งในสถานการณ์นี้ที่คู่กรณีแสดงให้เห็น อยู่บ่อยๆ ว่าไม่ค่อยถูกชะตา ถ้าไม่รีบห้ามทัพอาจจจะวุ่นวายมากกว่านี้ก็ได้

"พี่ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น"

"พี่พิทไม่ต้องแก้ตัวแทนหรอกค่ะ เจ้าตัวยังไม่เห็นเดือดร้อนอะไรเลย พูดเองก็ยอมรู้ดีแกใจว่าคิดอะไรอยู่"

วิภาวีตั้งแขนเพื่อนอย่างห้ามปราม

"พอแล้วอ่อน พวกเราคงคิดมากไปเองจริงๆ" หญิงสาวพูดเสียงอ่อน หากอาการหลบตาทำให้พาดนสน์เข้าใจได้ว่าเธอน้อยใจกับคำพูดที่ดูเหมือนปกป้องอีกฝ่ายของเขา

"ใช่ค่ะ พวกพี่คิดมากเอง... มากกกไปเยอะด้วย สำคัญตัวผิตหรือมีปมด้อยอะไรในชีวิตหรือเปล่าคะ ถึงได้คิดว่าคนอื่นจะต้องดูถูกตัวเองตลอดเวลา"

คำโต้ตอบนั้นทำเอาคนฟังสะอึกกันไปถ้วนหน้า ไม่เว้นแม้แต่พาดนสน์ "นี่ เธอ!"

อรกัญญาเริ่มขึ้นเสียง แต่ก่อนที่จะได้ทำอะไรมากกว่านั้น ชายวัยกลางคนที่แนะนำตัวว่าเป็นเจ้าของร้านก็เมียงมองเข้ามาถาม

"เอ่อ มีอะไรกันหรือเปล่าครับ"

พนักงานทั้งสองหน้าเสียขึ้นมาทันที พวกเธอเพิ่งเริ่มงานวันนี้อย่างแรก โดยการแนะนำของเพื่อนคนหนึ่ง ถ้ามีปัญหากับลูกค้าคงไม่ได้มาทำงานอีกแน่

"ไม่มีอะไรหรอกครับ พอดีพวกเรารู้จักกัน เลยคุยกันเสียงดังไปหน่อยขอโทษด้วยนะครับ" พาดนสน์รีบตอบ เขาจึงก้มหัวให้ก่อนเดินกลับไปอยู่ที่เคาน์เตอร์เหมือนเดิมแต่ก็ยังเหลือบมองมาเป็นระยะ

เมื่อเหตุการณ์ใจหายใจว่าผ่านไป อรกัญญาก็ตัวตึงตึงไปอยู่ที่คูณณิ อย่างแค้นเคืองจนคนถูกมองคาดเดาได้ว่าตนเองคงไม่พ้นเป็นเป้าหมายโจมตีอีก

"สะใจแล้วสินะ หาเรื่องทำให้คนอื่นเดือดร้อนได้นะ"

...นั่นไง เดาข้อสอบไม่เห็นแม่นเป๊ะขนาดนี้เลยยย

"เอ ถ้าจำไม่ผิดผิตมาเพื่อทานอาหารนะค่ะ ไม่ได้มาหาเรื่องใคร แต่ถ้าพ้ออ่อนไม่พอใจขนาดนี้ผิตน่าจะไปได้ค่ะ แต่พี่คงต้องไปบอกกับคุณลุงคนโน้นเองนะค่ะว่าทำไมลูกค้าถึงเดินออกจากร้าน"

"เธอชู้ฉิ้นหรือ"

"พ้ออ่อนคิดว่ายังไงล่ะคะ"

"พอแล้วណ่า!" พาณาสน์สั่งด้วยเสียงเบาหากทุ่มหนักด้วยความ เต็ดขาด เขาถอนหายใจอีกครั้งเมื่อเลียบไปเห็นแวตาทหวานฉ่ำน้ำที่แฝง การตัดพ้ออีกคู่ของคนที่ยืนเงียบอยู่

"เชื่อเถอะว่าណ่าไม่ได้คิดอะไรจริงๆ แต่ถ้าวิกับอ้อนไม่สบายใจ พี่ขอโทษแทนน้องแล้วกัน กลับไปทำงานเถอะ"

วิภาวีหมุนตัวเดินจากไปอย่างว่าง่าย ในขณะที่ออร์กัญญาจ้องหน้า หญิงสาวอีกคนเหมือนจะฝากความแค้นไว้ แต่พอสะบัดหน้าไปก็ได้ยินเสียงเรียก รังไว้

"แล้วนั้นจะไม่รับออเดอร์ก่อนหรือคะ"

"ណ่า เงียบเดี๋ยวนี"

ออร์กัญญาจำใจเรียกเพื่อนให้เดินกลับมาจกรายการอาหารเพราะโต๊ะนี้ อยู่ในเขตความรับผิดชอบของเธอ ร่างบางก้มหน้าก้มตาเขียนรายการที่ชายหนุ่ม บอกลงในกระดาษแล้วรีบเดินไปทางหลังร้าน

"พี่ไม่ชอบที่ណ่าทำแบบนี้เลยนะ"

ณันตามองหน้าคนข้างตัวที่พูดขึ้นทันทีที่เหลือกันอยู่เพียงลำพัง "ណ่าไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย อยู่ดีๆ เขาก็มาหาเรื่องก่อนนี่คะ"

"แล้วเราจำเป็นจะต้องไปต่อปากต่อคำกับเขาด้วยหรือ"

"ណ่าก็เป็นแบบนี้มาตั้งนานแล้ว" หญิงสาวเถียงกลับอย่างตื้อตึง เธอ ไม่เข้าใจว่าทำไมคนที่เบ็นฝ่ายถูกหาเรื่องอย่างเธอจึงกลายเป็นผู้ผิดจนต้องถูกดู

"ฉันណ่าก็ควรจะเปลี่ยนนิสัยนี้นานแล้วเหมือนกัน" เขาสวนกลับด้วย เสียงเข้มทันที

"พี่หัท!"

อาหารม้อนั้นจบลงอย่างโศกนาฏกรรมในความรู้สึกของณันดา พาณาสน์ ไม่พุดกับเธออีกเลยหลังจากที่มีปากเสียงกัน ส่วนวิภาวีนั้นปรากฏตัวออกมา

จากด้านหลังร้านที่ไรก็เอาแต่ก้มหน้าดูเหมือนพยายามซ่อนตาแดงๆ ไม่ให้ใครเห็น ในขณะที่อรรถกัญญาไม่ต่างอะไรจากวิญญาณธนูที่คอยโฉบไปมาเพื่อจ้องมองเธอด้วยสายตากินเลือดกินเนื้อ ซึ่งลำพังสองคนหลังที่ว่ามานั้น เธอไม่สนใจนักหรอก ถ้าไม่ใช่ว่าชายหนุ่มจะมีปฏิกริยาเมินหน้าทำท่าซาเฉยใส่เธอเพราะพวกหล่อน

เมื่อดินเนอร์ที่ควรจะโรแมนติคปิดฉากลงอย่างไม่คาดคิด แผนการเดินทางย่อยอันสวยหรูก็เป็นอันล้มเลิกอย่างไม่ต้องสงสัย ชายหนุ่มจอตลอดส่งเธอหน้าอาคารที่พักโดยไม่ยอมเข้าไปส่งถึงที่ตามปกติ สุดท้ายก็กลายเป็นเธอเองที่ทนความหมางเมินไม่ได้ต้องเป็นฝ่ายง้อก่อนเหมือนทุกที

"พี่พี่คะ"

เงียบ

"พี่พี่"

ไม่มีเสียงตอบรับจากเทวดาประจำตัวที่กำลังลงโทษเธอด้วยความเงียบสั่งตหญิงสาวจึงถอนหายใจยาว ตัดสินใจเริ่มต้นบทสนทนาด้วยคำสำคัญที่คิดว่าจะทำให้อีกฝ่ายยอมเปิดปากพูดด้วย

"หน้าขอโทษคะ"

แล้วก็ได้ผล ชายหนุ่มยอมละสายตาจากถนนเบื้องหน้าหันมามองเธอ แม้จะยังคงเฉยเมย หากก็คงดีกว่าเมื่อสองชั่วโมงที่ผ่านมาซึ่งอาการประท้วงเงียบของเขาทำเอาเธอกลุ้มแทบแย่

"ขอโทษทำไม คนที่หน้าต้องขอโทษคือวิกกับอ้อน ไม่ใช่พี่"

ประเด็นขัดแย้งที่ให้ตายเธอก็ไม่เห็นด้วยทำให้อันดาคิวขมวดอีกรอบ หลังจากทำหน้าที่หงอยเป็นลูกสุนัขถูกเมินอยู่นาน แต่ถ้าตบออกมาอย่างที่คิดคงไม่แคล้วได้ถอยกลับไปบรยากาศหน้าอืดอัดแบบเดิมอีกแน่

"พี่พี่คิดว่าหน้าตั้งใจถูกพี่สองคนนั้นจริงๆ เหรอคะ" หญิงสาวถามเสียงอ่อน

"พี่รู้ว่าฉันท่านไม่ได้คิดดูถูก แต่เราก็ไม่ได้คิดให้ตีก่อนตอบโต้เขาเหมือนกัน พี่ไม่ชอบที่ฉันท่านพูดกับเขาแรงๆ แบบนั้น"

"ไม่เห็นจะแรงเลย พี่พ่อก็ได้ยืนยันว่าเขาว่าฉันท่านก่อนด้วยซ้ำ"

"สำหรับฉันท่านมันไม่แรง แต่คนอื่นล่ะ เอาใจเขามาใส่ใจเราบ้างสิ คำบางคำอาจจะธรรมดาสำหรับเรา แต่มันอาจจะไปกระทบใจคนอื่นก็ได้ ฉันท่านโตแล้วนะ จะทำอะไรคิดให้ตีก่อนได้ไหม ทำตัวเป็นเด็กเอาแต่ใจ แบบนี้ ลักวันจะไม่มีใครชอบ"

ณันดาก็หันหน้าหนึ่ง เธอรู้ตัวดีว่าเป็นคนปากไวและชอบใช้วาจาเชือดเฉือน อยู่บ่อยๆ แต่ทุกครั้งคือความตั้งใจ เธอถือว่าคนไหนที่กล้าพูดก็ต้องกล้าและยอมรับการตอบโต้ที่เท่าเทียมได้ ซึ่งนั่นหมายความว่าเธอจะไม่ใช้คำพูด เหล่านั้นกับใครก่อนซึ่งพามาสนั่นเองก็รู้ถึงนิสัยข้อนี้ เธอจึงไม่เข้าใจว่าทำไม เขาต้องโกรธ

"พี่เตือนแค่นี้ล่ะ ขึ้นบ้านไปเถอะ"

"แล้วพี่พ่อก็จะไม่ขึ้นไปด้วยกันหรือคะ"

ชายหนุ่มถอนหายใจ "ไม่ล่ะ พี่อยากกลับบ้านไปพักเหมือนกัน"

ตั้งนั้นณันดาจึงต้องบอกลาก่อนลงจากรถอย่างเงื่องหยอย และเก็บความไม่สบายใจไปคิดหนักอย่างผิดวิสัยจนแทบนอนไม่หลับ

ตั้งแต่นั้นรู้จักกันมาเธอแทบไม่เคยมีเรื่องขัดใจกับเขาเลย ยิ่งเมื่อโตเลยวัยองแล้ว ไม่ว่าเขาพูดอะไร เธอก็มักเห็นดีเห็นงามและปฏิบัติตามด้วยดี มาโดยตลอด ส่วนเขาก็ไม่เคยโกรธเคืองเธออย่างจริงจังจนต้องตำหนิด้วยน้ำเสียงอย่างที่ได้ยินเมื่อเย็นมาก่อนเหมือนกัน หากครั้งนี้ความรู้สึกบางประการ กำลังรบกวนอยู่ในหัวใจ ราวกับจะส่งสัญญาณเตือน...บางสิ่งบางอย่างกำลังจะเปลี่ยนไป

ฤดูร้อนผันผ่านไปอย่างรวดเร็ว เหลือแต่ยวดยาวไปไม่เขี้ยวสดก็เริ่มเจือ

สีเหลืองแดงที่ละน้อย เช่นเดียวกับลมร้อนที่ค่อยๆ คลายความระอุจนกลายเป็นลมอ่อนแผ่วเบาผ่านเข้ามาเยือกแทน ทำให้บรรยากาศที่เคยสดใสจัดจ้าเบาบางลง

เนื่องจากเป็นภาคการศึกษาที่มีระยะเวลาสั้นที่สุด ไค้สูงสุดท้ายของการเรียนในภาคนี้จึงทำให้อันตาวุ่นวายไม่น้อย ไหนจะรายงาน การสอบ แล้วยังมีงานในงานนอกแทรกแซงเป็นระยะ กระนั้นสิ่งที่ทำให้เธอหนักใจยิ่งกว่ากลับเป็นชายหนุ่มคนสำคัญซึ่งมีท่าทีเปลี่ยนไป

ตั้งแต่วันที่มืปากเสียงกันเธอกับเขาก็ได้พบกันน้อยลงเรื่อยๆ ดูเหมือนจะมีเหตุการณ์ให้ต้องแคล้วคลาดกันอยู่เสมอ หรือต่อให้เจอกันก็ไม่ค่อยได้พูดคุยอย่างเคย ยิ่งช่วงสัปดาห์นี้เกิดมีงานสัมมนาวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยในสาขาที่เขาศึกษาอยู่ด้วยแล้ว พาณาสนีในฐานะหนึ่งในผู้ร่วมจัดงานจึงมีภารกิจต้องปฏิบัติมากมายจนไม่มีเวลารับส่งเธอเหมือนปกติ

"เฮ้อ" หญิงสาวถอนหายใจยาวทั้งที่รู้ว่าการกระทำดังกล่าวอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ใบหน้าเพิ่มความอวูโสก่อนวัยอันควรอย่างรวดเร็ว

...ทำไงได้ คนสวยกลุ่มนี้คะ

"ว่าไง ริชชี ถอนใจอีกแล้ว" เสียงทุ้มของคนคุ้นเคยเอ่ยทักขึ้น

"ขอบเหลือเกินนะชื่อนี้ะ"

'คุณหนูเศรษฐินีเสียเสีย' เป็นสมญานามใหม่ที่อันตาวึ่งได้ยินแว่วๆ มาว่ามีผู้ไม่ประสงค์ออกนามอุตุสำหรับสรรค์สร้างขึ้นมาให้เธอ และกระจายออกไปในหมู่คนไทยในเมืองนี้พร้อมด้วยเหตุผลอีกร้อยแปดประการเพื่อแจ้งถึงที่มาของมัน ซึ่งแน่นอนว่าสาวสวยไม่แคร์สื่ออย่างเธอไม่สนใจเท่าไรหรอก แต่เขินอายเกิดชอบใจขึ้นมาด้วยเหตุผลที่ว่าเคยได้รับเกียรติให้มืชื่อทำนองนี้มาเหมือนกัน จึงเอามาเป็นชื่อเล่นเรียกเธอเพื่อความเพลิดเพลินส่วนบุคคลเสียเลย

"กลุ่มเรื่องมิสเตอร์ฮีโร่อีกละสิ" เขาถามพลางทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้ตรงข้ามในร้านกาแฟแห่งเดิมซึ่งเป็นสถานที่นัดพบประจำของคนทั้งคู่

"รู้แล้วถามทำไม เพิ่มคาร์บอนไดออกไซด์โดยไม่จำเป็น"

"ต่อให้ไม่พูดผมก็ต้องผลิตคาร์บอนไดออกไซด์ตอนหายใจอยู่ที่นั่นแหละนะ" ชายหนุ่มโต้อย่างไม่ถือสา เพราะรู้ว่าเธอกำลังอารมณ์ไม่ปกติ ด้วยเรื่องของคนพิเศษที่เธอเล่าให้เขาฟังบ่อยๆ

"แต่ไม่ได้เจอกันจะลุ่มทำไมหนักหนา ก็คุณต้องเรียนทุกวัน ส่วนเขาก็มีงานสัมมนาอะไรสักอย่างไม่ใช่เหรอ แล้วต่อให้ไม่เจอคุณก็คุยโทรศัพท์กันทุกวันนี่"

"มันก็ใช่ แต่คุณก็เหมือนไม่ได้คุย แบบๆ ก็วางซะแล้ว เดียวก็ว่ายุ่ง เดียวก็ว่างว่าง อุตสาหัสเดินฝาร์งสี่ขู่วิปหาที่บ้านตั้งสองครั้งก็ไม่อยู่ จนฉันสังหรณ์ใจว่ามันมีอะไรไม่ปกตินะสิ"

"มาอีกแล้ว ผู้หญิงกับลางสังหรณ์ เป็นเหมือนกันหมด ผมว่าพวกคุณก็แค่คิดมากไปเอง"

"ทำไม ผู้ชายไม่เคยสังหรณ์หรือไง"

"เคย แต่พวกเราจะคิดก็ต่อเมื่อมีหลักฐาน ไม่ใช่อะอะไรก็ว่าลมหคว่าแล้งมากกังวลไปเสียหมด" หนุ่มหน้าต้อธิบายเข้าข้างตัวเองแถมติกระทบหญิงสาวทั่วโลกจนคนตรงหน้าเริ่มเหล่

"เอาเถอะ เขาอาจจะยุ่งหรือเหนื่อยก็ได้ อีกไม่กี่วันงานจบ คุณก็สอบเสร็จพอดี เดียวก็กลับไปเป็นเหมือนเดิมเองละนะ"

เมื่อเห็นว่าการปลอบใจดูเหมือนไม่ค่อยได้ผลเพราะเพื่อนสาวก็ยังนั่งหน้ามุ่มอยู่ดี เซนย์จึงหาทางเปลี่ยนเรื่อง

"ตกลงคุณจะชวนผมไปช้อปปิ้งหรือเรียกให้มานั่งถอนใจเป็นเพื่อน ถ้าเป็นข้อหลังผมจะได้กลับ นั่งมองคนหน้าบูตแล้วเมื่อยแทน แคมจะติดตากลับไปฝันร้ายด้วย"

ตั้งนั้นอีกไม่ถึงชั่วโมงต่อมาสองหนุ่มสาวจึงย้ายตัวเองไปเดินชิวชวนกันดูสินค้านานาชนิดที่ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ในเมือง โดยมีวัตถุประสงค์คือ

ของขวัญสำหรับวันคล้ายวันเกิดของพาดานาสน์ที่กำลังจะมาถึงในสัปดาห์หน้า ซึ่งกว่าหญิงสาวจะได้ของถูกใจ คนที่ถูกลากมาด้วยก็บ่นอยู่

"ไหนคุณบอกว่าเล็งไว้แล้วไงล่ะ ทำไมยังต้องมาเดินหาอีกเนีย"

"ก็เล็งไว้ แต่ยังไม่ได้เลือกนี่"

"ผู้หญิงนะผู้หญิง ไม่วู้อะไรกันนักหนา นี่ถ้ารู้ก่อนว่าต้องเดินเยอะขนาดนี้ ผมนั่งรอที่ร้านกาแฟด้านหน้าก็ดี"

"บ่นเหมือนพี่พัทอีกคนแล้ว จะบอกให้ว่าเวลาผู้หญิงเลือกของเนีย ต่อให้เล็งแล้ว แนใจแล้วก็เถอะ เขาก็ต้องพิจารณาให้ละเอียดอีกรอบก่อนตัดสินใจอยู่ดีแหละ ยิ่งของขวัญด้วยแล้ว เราก็อยากให้คุณรับได้ของที่ดีที่สุด ไม่เหมือนผู้ชาย มักง่าย ลักแต่ว่าหยิบแล้วก็จ่ายเงิน"

"มักง่ายที่ไหน ผู้ชายก็เลือกนะคุณ เพียงแต่เราเลือกด้วยเหตุผลเลย มั่นใจว่าดีแล้ว พวกผู้หญิงต่างหากที่เลือกด้วยอารมณ์" อีกฝ่ายโต้ "พูดแล้วก็ชักสงสารมิสเตอร์ฮีโร่ของคุณนะ มาเดินกับคุณบ่อยๆ เช็งแย"

"วู้ บ่นจริงเลย อายุก็ร้อยแล้วเนีย เสร็จแล้วก็ได้" ฌอันดว่า กระนั้น อารมณ์ที่ซุนมัวมาหลายวันก็ดีขึ้นไม่น้อยเมื่อได้ของขวัญชิ้นพิเศษที่เลือกแล้วว่าเหมาะสมและน่าจะสร้างความพอใจให้กับคนรับได้มาก ยิ่งจินตนาการภาพใบหน้าชายหนุ่มตอนได้เห็นของว่าจะดีใจแค่ไหน รอยยิ้มของเธอก็ยังสดใสขึ้น

"เฮ้ะ" เสียงอุทานของคนข้างตัวเรียกให้เธอเงยหน้าขึ้นมอง แล้วหันไปตามสายตาของเขา

"พี่พัท" ชื่อของคนทีปรากฏอยู่เบื้องหน้าหลุดจากปากด้วยความยินดี ก่อนใบหน้าทีเกลือนรอยยิ้มนั้นจะจางเมื่อได้พบว่าปลายสายตาไม่ได้มีเพียงเขาคนเดียว

ใบหน้าสวยหวานจัดด้วยรอยยิ้มกระจ่างของวิภาวิกำลังแหงนขึ้นน้อยๆ เพื่อพูดอะไรบางอย่างกับชายหนุ่มที่สละแขนข้างหนึ่งเป็นหลักให้เธอเกาะเพื่อ

ขยับรองเท้าที่เลื่อนหลุดให้เข้าที่ มืออีกข้างของพาดานส์มีถุงกระดาษใบใหญ่ ยึดห่อเดียวกับร้านที่ทั้งสองเพิ่งเดินออกมา

"ฉาน่า" เซนย์เรียกชื่อเพื่อนสาวเบาๆ เมื่อเห็นอาการแข็งขาของเธอ ดวงตากลมโตจับจ้องไปยังคนคู่ที่นั่นราวกับไม่เชื่อสายตาตัวเอง

หญิงสาวกะพริบตาเบาๆ เหมือนเรียกสติที่หลุดลอยให้คืนสู่ร่าง

"เขาบอกฉันว่าไม่ว่าง ฉัน..." เสียงแผ่วเบาขาดหายไปในลำคอเมื่อ คนพูดหายใจเข้าลึกเพื่อระงับอาการวูบโหวงที่เกิดขึ้นภายในอก

"เราเข้าไปทักเขากัน" ว่าแล้วร่างบางก็เดินนำลี้วโดยไม่รอความเห็น จากใคร

"เฮ้ย เตียวสิฉาน่า"

"พี่พี่ทคะ"

พาดานส์เงยหน้าขึ้นตามเสียงคุ่นหูที่เรียกชื่อตนเอง "ฉาน่า"

หญิงสาวคนสนิทยืนยิ้มแผ่อย่างสดใสอยู่เบื้องหน้าโดยมีหนุ่มหน้าดี ที่เจ้าตัวบอกว่า เป็นเพื่อนสนิทยืนจ้องเขม็งอยู่ด้านหลัง

"สวีสวีคะพี่วิบ มาทำอะไรกันคะ"

ชายหนุ่มอีกอีกเล็กน้อยก่อนตอบ "มาซื้อของขวัญแต่งงานให้พี่อ้อใจ วิบเองก็จะซื้อ เลยมาดูด้วยกัน"

"อ้อ บังเอิญจังนะคะ"

วาคาแปร่งหูในประโยคท้ายทำให้วิภาวีหน้าเงื่อนกลางเบนสายตาลงไป ทางอื่น ซึ่งเมื่อพาดานส์เห็นเช่นนั้นจึงขมวดคิ้วใส่คนพูด

"แล้วเราล่ะ ไหนว่ามีสอบ"

"วันนี้แค่ไปส่งข้อสอบเทกโฮมคะ แล้วก็เหลือฟรีเซนต์อีกแค่วิชาเดียว เมื่อคืนฉาน่าก็บอกพี่พี่ทไปแล้วไงคะว่าให้รออีกสองวัน ฉาน่าจะได้มาช่วย เลือก"

วิภาวีเห็นชายหนุ่มหนึ่งไปจึงตอบขึ้นแทน "เอ่อ ต้องขอโทษนิดหน่อยด้วย พี่พัทท์บอกแล้วว่านัดน้องนิดหน่อยไว้ แต่พอดีที่ว่างวันนี้วันเดียวแล้วก็ไม่มีรถ พี่พัทท์เลยช่วยพามา นะคะ"

"อ้อ ั้ไน้ไหนๆ ก็เจอกันแล้ว อดินาเ้าขอเดินด้วยเลยแล้วกันนะคะ" ว่าแล้ว ก็แทรกตัวเข้าตรงกลางระหว่างคนทั้งสองก่อนคล้องแขนชายหนุ่มอย่างสนิทสนม "เซนย์"

หนุ่มหน้าตียักคิ้วให้ "ไปเถอะ คุณนัดกันไว้แล้ว ผมไม่นิยมเป็นมือที่สาม"

พูดแล้วเขาก็หัวเราะในลำคอเมื่อแอบเห็นหญิงสาวหน้าหวานสะตุงเล็กน้อยและเม้มปากอย่างซัดใจ แวตาด่อนหวานเมื่อครู่ดูกร้าวขึ้นตอนลอบมองสาวรุ่นน้อง แต่เมื่อเหลือบตาขึ้นมาเห็นว่ามีคนมองอยู่ก็รีบหลบวูบ แล้วบ้้นหน้าเรียบเฉยเหมือนเดิม

...เอ้อเหอ ผู้หญิงนี้ หน้าจริงกับหน้ากากแยกกันแทบไม่ออก น่ากลัวจริงๆ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3dZ2koy>